V A T R A

FOAIE ROMANEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE

Iulie-Sept.1975 XXV, 3 78 FREIBURG-Germania

N° 135 Erbprinzenstr.17 A

MĂREŢIA UNEI LUPTE

Rând pe rând ne părăsesc vechi camarazi de luptă,după o viaţă închinată triumfului a tot ce e frumos şi bine.Triumful,ei nu l-au văzut,dar au murit în credinţa că va veni,că nu se poate să nu vină,când există atâţia cruciaţi ai Binelui,voit de acea Forţă Invincibilă care a creat totul.Inclusiv iadul.Căruia îi permite,uneori,un pospai de victorie,pentru pedepsirea sau încercarea noastră. Dacă omenirea s'ar vădi incapabilă de urcuş spre piscul de unde a căzut,Răul nu s'ar mulţumi cu haosul generalizat aici; orice rânduială îi repugnă şi,cum pofta vine mâncând,el şi-ar încerca norocul şi'n pervertirea ordinei cosmice, cătând să se apropie de acel Tron,a cărui văpaie cândva,la vreme luciferică,i-a mai ars odată aripile... Sunt ipoteze ce ne depăşesc,desigur; aflându-ne însă în ele,e mai cuminte să imaginăm că Ziditorul,în faţa acestei "perspective", n'ar ezita să mai spele odată faţa pământului,blagoslovindu-l cu un nou potop.

Azi ca azi,situaţia e mai puţin dramatică.Adevărat că Răul e foarte activ, dar aşa a fost el"de când lumea",dela Cain şi Lucifer n'a cunoscut o clipă de răgaz.Binele,iniţiative ia mai rar; se mulţumeşte uneori să răspundă,alteori nici atât.Cu consecinţele care se văd.Desigur,niciun adept al Binelui,presupus tip echilibrat,nu va avea prezumţia să creadă că el,singur-singurel,va putea aduce dorita deslegare.Asta n'au pretins-o nici marii sfinţi ai Bisericii,- a căror bună sămânţă a rodit,cât a rodit,mult după moartea lor.Problema datoriei noastre o desleagă pilda talanţilor: fiecare,după puterile lăuntrice! Acelaş lucru ne învaţă şi natura.Nicio floricică,cât de minusculă,nu renunţă să-şi dea puţinul ei parfum,din jena de a nu putea înmiresma tot globul,ci îşi împrăştie mirosul în cei câţiva centimetri din jur,cât îi permite forţa ei.Dar asta o face,şi nu ca cel cu un talant.Dacă oamenii ar imita natura,dacă fiecare ar face nu minuni,ci doar atât cât poate,situaţia ar fi cu totul alta.Răul însă pare în avans,pentrucă mulţi au renunţat să-l mai înfrunte,preferând să pactizeze cu satana,în vederea unor iluzorii avantaje "mâine".Şi-i curios că renunţarea de a fi om e mai accentuată la clasele "de sus".

De aceea avem o infinită admiraţie pentru mâna de refugiaţi,răsleţi pe tot pământul,cari,în ciuda atâtor descurajante aparenţe,continuă să stea drepţi în furtună.Totul le este împotrivă.Iadul a pus mâna pe toate mijloacele ce pot forma - sau diforma - un suflet.Ca la o comandă toate posturile de radio şi televiziune,cinematografe,publicaţii,librării,procură aceeaşi "marfă",menită să animalizeze omul prin destrămarea esenţelor sufleteşti.Centrala moscovită e alimentată cu tot ce-i trebueşte chiar de către lumea zisă liberă,carea,după toată logica,ar trebui să o combată.Noţiunile şi-au pervertit sensul,democraţia ajungând să însemne bulibăşia câtorva,sclavia fiind chemată libertate,foametea belşug, crima virtute.Până şi'n Mişcarea sfântului Moţa,prin excelenţă spiritual-morală, un destrăbălat notoriu nu se sfieşte a se proclama,nici mai mult nici mai puţin, şampion al luptei pentru sfinţirea moravurilor,ba găsind şi indivizi să-l ia în serios! In această babilonie,e o minune că mai există oameni cari,nevoind nimic pentru ei şi nesperând nimic pentru imediat,cuteză să înfrunte deslănţuirea iadului.Şi tocmai aici e măreţia unei atitudini.Conştienţi că sunt de partea justă, că reprezintă vrerea milioanelor de robi,ei păşesc hotărît în arenă,pentru a-şi marca luminoasa poziţie.

Am mai avut prilej să pomenim de nume ca Wurmbrand,Danielopol,Sergiu Grossu, Korne,Ion Cârjă,sau de eroii dela Berna.Aici am vrea să menţionăm în special sectorul legionar: pentrucă având ei de înfruntat,ca toţi refugiaţii de altfel, coaliţia universală a forţelor oculte,legionarii suferă în plus şi discriminări, chiar din partea unor compatrioţi,ca "fascişti": denumire cu care n'au absolut nimic comun,în afara răspicatei atitudini anticomuniste.Discriminare cu atât mai nedreaptă,cu cât aproape nu există realizare mai serioasă a exilului,care să nu aibă la bază mult hulitul element legionar.Astfel,sufletul Societăţii Academice

Române a fost legionarul Mircea Popescu; rezistenţa româno-americană e centrată pe Episcopia condusă de legionarul Trifa; rezistenţa din Paris are ca pivot tot Biserica,condusă tot de un legionar: Boldeanu; Căminul cultural din Madrid e construit şi gospodărit de legionarul Vasile Iasinschi şi de energica-i soţie; biblioteca din Freiburg are de ctitor pe legionarul Mihăilescu; dacă refugiaţii din Germania au preot,se datoreşte legionarului Dumitru Popa,cavaler al"Crucii de Fier",care şi-a lăsat toate rosturile la Paris ca să răspundă la apel; numele legionarului Găzdaru e prezent în toate congresele şi lucrările lingvistice; savantul Mircea Eliade,victimă cândva a demenţei carliste,e citat la toate congresele şi'n toate operele ce se ocupă de istoria religiilor; de numele legionarului Paul Costin Deleanu e legată existenţa Centrului Român de Cercetări de la Paris,condus azi de legionarul Filiti,foarte activ şi în lupta anticomunistă; reconstruirea oraşului San Juan,după cutremur,e legată de numele inginerului legionar Nae Horodniceanu; în acelaş oraş argentinean,o stradă poartă deja numele legionarului Andrei Costin; "Piteştii",cartea care a demascat cu atâta răsunet ororile comuniste,e opera legionarului D.Bacu; la Milano,legionarul Nichi Constantinescu a fondat şi conduce viguroasa revistă anticomunistă "Alternativa nazionale"; dacă la "Vatra Românească" există o troiţă în memoria miilor de Români morţi în Siberia,ea e fapta ţăranului Dumitru Nimigeanu,fost însuşi deţinut acolo,despre care a scris şi o foarte interesantă carte de amintiri; foaia anticomunistă "Exilul solidar" din New York,e condusă de legionarul Petre Mihail; "Carpaţii" din Madrid,de legionarul Traian Popescu; "Drum" din America, de legionarul Halmaghi; "Vatra" din Freiburg,e fapta altor legionari; cauza Românilor de peste hotare e susţinută,prin scrieri şi memorii,de legionarul Papanace; congresele limbii române din America sunt ideate de preotul legionar Tănase; sprijinirea refugiaţilor ajunşi în lagărele din Austria e organizată de legionara Dorina Gabor; nu există congres mondial anticomunist fără participarea legionarului Hojbotă; cu banii cheltuiţi pentru refugiaţi,medicul legionar Victor Apostolescu şi-ar fi putut construi o vilă; legionari ca Nae Iliescu,Lozovan,Răuţă,cinstesc catedre universitare; singurul mare demnitar de ieri,care a crezut de datoria sa să ducă o alinare în lagărele de refugiaţ,prinţul Nicolae, a făcut-o cu colaborarea legionarului Mihai Fotin Enescu,care a încercat şi o Fundaţie la Freiburg("Domniţa Ioana"),editor,cu legionarul Horia Stamatu,al revistei "Fapta"; legionarii Fleşeriu,Cuşa,Mării,sunt editori cunoscuţi în tot exilul; legionarul Ciufecu întreţine în America,prin asociaţia "Fârşerotul",flacăra dragostei de vechile noastre plaiuri din Balcani; legionarul Chirani a reuşit să impună în înalte sfere politice,la Santiago de Chile,crezul şi optica legionară; contribuţia unor legionari ca Bulumete,Bălaşu,Ovidiu Popescu,Basarabescu, Ilie Munteanu,Eugen Bârsan sau Nimigeanu,ori "moş"Ion Ciobanu,e prezentă în tot ce a înfăptuit exilul; francezii de pe Valea Loirei cunosc dezastrul românesc şi propriile perspective din versurile legionarului Traian Miron,apărute în ziarele locale.Şi asta pomenind doar pe cei vii,câţi ne-au venit în minte.Şi fără a mai cita publicaţiile legionare propriu zise,ca "Pământul strămoşesc",cu remarcabila activitate a lui Nicu Şeitan,sau "Orientări".Chiar înfăptuirile nelegionare,ca Fundaţia dela Paris,ori publicaţii ca Stindardul,Limite,America, Solia,Ţara şi Exilul,România,Curierul Românesc ori"Ţara" lui Alexandru Gregorian, nu s'au putut lipsi de colaborarea,esenţială,a unor legionari.Şi e de remaract că nici măcar unul,din lungul pomelnic,n'a confundat pe Nichipercea cu Sfinţii Arhangheli!

Dar cât suflet,câtă abnegaţie au cerut toate aceste afirmări.Şi câte sacrificii,consimţite din dragul luptei pentru neam şi ţară,măcar că,acolo,ei nu avuseseră parte decât de temniţe şi schingiuiri.Niciun obstacol nu le-a oprit avântul,acestor copii ai Căpitanului,în a da"totul pentru ţară" - pe când,de pildă, "România" comitetului vişoenist,care se sprijinea doar pe pomana americană,a trebuit să-şi înceteze apariţia îndată ce a'nţărcat Bălaia; "lupta" cu tarif n'avea cum supravieţuì închiderii de robinet.Alţi politicieni se'ndeasă acum la moştenire.Vor comitet "democrat",dar cu ignorarea voinţei exilului,ignorând şi rezultatul ultimelor alegeri libere din ţară(1937),când alegătorii au trimis în Parlament nu mai puţin de 66 deputaţi legionari,lăsând cu mult în urmă şi pe liberali şi pe socialişti; pretind a reprezenta exilul,dar afirmările exilului sunt cele de mai sus,aproape toate legionare; afirmă că se vor orienta după starea de spirit din ţară,dar,cu o onorabilă excepţie,se fac a nu şti că cel puţin

trei sferturi din victimele regimului de ocupaţie sunt legionarii.Şi cum nu poate să existe luptă fără luptători,iar cei mai capabili de luptă s'au vădit a fi legionarii,excluderea sau ignorarea lor duce la o dilemă,din care nu-i ieşire: ideatorii noului comitet - ori n'au niciun gând să lupte,ci numai să"ciupească",pe unde or putea(natural,în numele unor principii "înalte"),sau se leagănă în iluzia de a putea tutelă nişte oameni cari,chiar fără unire şi comandă, au făcut atâtea impunătoare lucruri.Deci: o nouă impostură,sau o crasă naivitate.

Dacă motorul iniţiativei e curat,politicienii ar avea tot interesul să întindă o mână leală,fără ascunzişuri şi rezerve,şi fără obsesia sloganelor la modă.Vor ei "domnia poporului"? Apoi n'a existat organizaţie în România care să iubească mai mult pe cel obijduit,să lupte mai desinteresat,să interpreteze mai fidel aspiraţiile maselor,mergând chiar până la sacrificiul suprem,decât Mişcarea Legionară.Nu noi avem nevoie a fi "băgaţi în seamă"; dar,dacă e vorba de-un comitet chiar serios,el nu se poate sprijini,pentru a fi valabil şi viabil,decât pe realităţile şi valorile naţionale din exil.Altfel,s'ar repeta trista experienţă din trecut,cu marele abis dintre un comitet-fantomă şi exilul viu,pierzându-se un alt preţios timp.Cât despre "amănunte",ca răspunderea pentru "23 August",sau oportunitatea unui rege,care însuşi stă cuminte de o parte, discutarea lor ar putea fi amânată până după "victorie".

Nu ne facem însă iluzii asupra înţelegerii,din partea celorlalte strâni,a "poruncii vremii".Dar continuarea dezorganizării nu va împiedica,nici ea,continuarea activităţii celor cu dragoste de neam,capacitatea dăruirii şi desinteres.Ei vor purta mai departe,în furtuni,steagul Ţării,neatins de coaliţia de smoală,din Est şi Vest,incapabilă să bareze drumul destinului.Miracolul,după unele semne,s'ar putea să fie mai aproape decât ni-l închipuim: ar fi cel mai meritat premiu al atâtor abnegaţii.N'aduce anul ce-aduce ceasul!

Bucur Calangiu

RĂMĂŞIŢE de S.G.Theodoru

Rămăşiţe,dintr'o lume care-a ars cumplit în pară,
Au purces pe greaua cale de pribegi cu viaţ'amară.
De sunt unii ce în suflet n'au dorinţi biruitoare,
Ceilalţi însă's unul şi-unul.Cum de reuşesc ei oare,

Dacă nu prin voia-Ţi,Doamne,să-i cunoască-o lume'ntreagă?
Şi'narmaţi doar cu o pană,ei tot leagă şi desleagă
Gânduri noi,gânduri uitate,pe-un ocol cât ţine cerul,
Fără teamă de ce'ndură,biruind foamea şi gerul.

Dă-le Doamne biruinţa,mult prea bine meritată,
Le veghează gând şi inimi,să rămână fără pată,
Şi de e în cer răsplată,sau dacă doreşti să fie,
Ia un pumn din ea ş'aruncă,în urcuşul lor,pe glie.

* Un succes românesc în Canada.- In numărul său din Decembrie 1974,revista "Actualité" din Québec reproduce în culori,la pagina 36,o frumoasă icoană stil bizantin,reprezentând pe Sf.Gheorghe omorând balaurul şi având ca titlu: "Les icônes; l'art byzantin pratiqué au Québec par Rosette Mociornitza".E vorba,deci, de o compatrioată,care prin talentul ei a atras atenţia asupra sa,reuşind să-şi creeze un nume.Scrie autoarea articolului:

"Rosette Mociornitză trăieşte la Québec de patru ani.Originară din România, ea vorbeşte de ţara sa cu un puternic accent de dragoste şi are admiraţie pentru poporul român,pe care-l consideră profund artistic.In acea ţară bogată în cultură a descoperit ea arta bizantină.Dânsa expune regulat la Montreal,iar în Martie trecut lucrările sale au luat pentru primă oară drumul Statelor Unite, pentru o expoziţie itinerantă în Luisiana.La începutul lui 1975 se va deschide, la "Centre Communautaire Bois de Boulogne",un muzeu permanent de artă bizantină, primul de acest gen în America de Nord,şi Rosette Mociorniţă va asuma direcţia. Acolo vor fi expuse,desigur,operele artistei române,dar şi alte lucrări,mărturii ale culturii bizantine.In cartea de aur a artistei,un vizitator al uneia din expoziţiile sale scrie: "Unele dintre icoane sunt atât de frumoase,încât mă îmbie să cred în Dumnezeu; dar eu,blestematul,sunt ateu".

Işi poate dori,oare,un artist o apreciere mai frumoasă?

Marcel Nicolau

+ Mircea Popescu.- Tocmai încheiasem numărul trecut, când printr'un telefon din München am aflat trista şi neaşteptata veste a morţii, la 56 ani neîmpliniţi, a lui Mircea Popescu, profesor al Universităţii din Roma, secretar general al Societăţii Academice Române, unicul fiu al învăţătorului Haralambie din Fienii Dâmboviţei. Strălucit elev al unui liceu din Bucureşti, activ şi în "Frăţiile de Cruce", fusese trimis în 1940 la studii în Italia, de unde n'avea să se mai întoarcă; dar nu pentrucă s'ar fi lăsat, cumva, înghiţit de viaţa lumii "civilizate"; ci, în faţa dezastrului patriei sale, el înţelesese să pună în balanţă tot ce inima, patriotismul şi pregătirea sa îi ofereau, pentru a o vedea iarăşi liberă. A fost modelul ideal al refugiatului român, conştient de datoria implicită în privilegiul de a trăi liber. De aceea viaţa i-a fost o continuă sbatere, din congres în congres, din publicaţie în publicaţie, din conferinţă în conferinţă, sau la radio, alergând oriunde i se părea un prilej potrivit de a face străinătăţii cunoscut iadul din ţara subjugată. Mai n'a fost publicaţie sănătoasă, în Italia ori alte ţări libere, la care pana sa să nu fi colaborat cu ştiri, articole şi comentarii ale strâmbătăţilor din Sovietia extinsă. Ani de zile a fost sufletul revistei "Romania", menită a informa pe oamenii politici, de ştiinţă şi literaţi italieni despre trista stare de lucruri din ţara ocupată. Aceeaşi energie în înmănunchierea intelectualilor, risipiţi pe glob, în sânul Societăţii Academice Române, cum şi în redactarea publicaţiilor ei. Şi totul, în cea mai bună dispoziţie. Nu l-am văzut odată încruntat; oamenii gravi îl amuzau, privea cu un maliţios surîs la "poza" unora, camuflatoare a cine ştie cărui hău fără remediu.

La doliul general al exilului, care pierde pe unul din cei mai calificaţi exponenţi ai săi, revista noastră are un motiv în plus să participe: pe lângă că făcea parte din ideatorii ei, Mircea Popescu a fost singurul care a colaborat permanent la ea, dela primul la ultimul număr, cu note calendaristice, articole, comentarii şi ştiri, dar mai ales cu două rubrici, deosebit de apreciate: "Cronica pesimistului", în opoziţie cu "Cronica optimistului" ce apărea în publicaţiile din ţară sub semnătura lui George Călinescu, şi "Semnalări". Cititorii noştri nu vor mai putea întâlni deci, în coloanele "Vetrei", pe Dragoş Măgureanu şi Adrian Popa, pseudonimele sale, cu care adesea semna şi în publicaţiile italiene. Dar "Vatra", la care, sporadic, a colaborat mai tot exilul, - chiar rămasă acum într'un pilon, va continua să iasă. Asta a fost şi dorinţa lui, exprimată în ultima noastră întâlnire, la Paştele trecut; căci, zicea el, "e necesară o gazetă care, prin origina, conduita şi gândurile de temei ale celor ce-o editează, e în afara oricărei bănueli că ar servi alte interese decât cele strict româneşti, ale vetrei rămase în Carpaţi; iar încrederea, e un capital moral de nepreţuit".

La creştinescul "Dumnezeu să-l ierte!", adăogăm speranţa că pilda luminoasă a vieţii şi activităţii lui va putea întări pe mulţi, în mlaştina desnădejdii de astăzi. Fie-i ţărâna uşoară!

Petre Vălimăreanu

IMN MORŢILOR ("Poeme din închisori")

Morminte dragi, lumină vie,
Sporite'ntruna, an de an,
Noi v'auzim curgând sub glie,
Ca un şuvoi subpământean!

Aţi luminat cu jertfe sfinte
Pământul, până'n temelii,
Căci arde ţara de morminte,
Cum arde cerul de făclii.

Ascunse'n lut, ca o comoară,
Morminte vechi, morminte noi,
De vi se pierde urma'n ţară,
Vă regăsim mereu în noi!

De vi s'au smuls şi flori şi cruce
Şi dacă locul ni vi-l ştim,
Tot gândul nostru'n el v'aduce,
Ingenuncheri de heruvim.

Morţi sfinţi în temniţi şi prigoane,
Morţi sfinţi în lupte şi furtuni,
Noi am făcut din voi icoane
Şi vă purtăm pe frunţi cununi.

Nu plângem lacrimă de sânge,
Ci ne mândrim cu-atâţi eroi;
Nu! Neamul nostru nu vă plânge,
Ci se cumineacă prin voi.

+ S'a stins la Brescia, la 10 Sept. '74, d-na Haigui Casaboglu, căsăt. Fabiano.
+ La Bucureşti a murit, la 25 August, în vârstă de 70 de ani, Romulus Dianu.
+ La Geneva s'a stins, la 81 ani, diplomatul Raoul Bossy.
+ Duminică 28 Septembrie s'a oficiat în biserica română din Roma parastasul de şase săptămâni al lui Mircea Popescu. Oficianţi: P.S. Episcop Vasile Cristea, mons. Cârnaţiu şi pr. Popan. Mons. Tăutu, care la înmormântare ţinuse o inimoasă cuvântare, a dirijat corul. Biserica, arhiplină.

GOLIAT ÎN AMERICA

"Israelul n'are flexibilitate",zice preşedintele Ford.Sunt cuvinte tari în gura unui preşedinte american; şi dacă Ford le pronunţă în public,se poate imagina ce spune în privat.De altfel,e destul să amintim că în benzile magnetice,publicate pe vremea scandalului Watergate,predecesorul său Nixon nu ezita să se servească de expresii extrem de antisemite când comenta influenţa evreilor în Statele Unite.Nu suntem încă la o schimbare netă,dar se poate spune că în Statele Unite începe deja "refluxul" în ce priveşte atitudinea de urmat faţă de mica ţară aliată din Mediterana orientală care,numai acum câţiva ani,era considerată ca al 51-lea stat al Uniunii.Senatorul Georges McGovern,idolul tineretului progresist,rivalul fără noroc al lui Nixon,a întâlnit pe Arafat.Senatorul republican Percy,de care ades se vorbeşte ca de un candidat la preşedinţie,întorcându-se din Orient propune o"nouă politică".La Washington există un senator de origină arabă; nu e mult,faţă de 76 senatori îndârjiţi filoisraelieni,dar e deja ceva.Cu ocazia unei recente anchete,50% din americani s'au declarat contrari unei participări militare active a Statelor Unite în favoarea Israelului: 56% exclud o acţiune contra arabilor,dacă aceştia ar reînoi boicotul petrolului.Moartea regelui Feisal a fost deplorată de opinia publică americană ca aceea a unui amic.Kissinger e atacat de cei ce-l consideră un rău evreu,deci trădător al rasei sale; alţii însă cred că-i un evreu care recită comedia simpatiei pentru arabi pentru a-i vrăji mai bine.

Toate acestea contribuiesc să crească confuzia americană.Cum oare,elemente care ani de zile s'au opus războiului în Indochina,care cereau retragerea trupelor americane,părăsirea aliaţilor,care proclamau teza "Americii neutre",pretind azi ca America să alerge în ajutorul Israelului? Aici nu-i vorba de retorică.Dacă Israel ar fi învins,poziţia Statelor Unite în Mediterană ar fi total compromisă: cu o Portugalie ostilă,cu Grecia şi Turcia care se neutralizează reciproc şi sunt decise să-şi urmărească interesele lor egoiste şi şoviniste, punctele de sprijin ar cădea unul după altul: şi în curând ar fi rândul Italiei, al Spaniei,al Franţei.Dar aceste argumente nu impresionează pe omul de rând american.El n'a voit să moară pentru Saigon,nici pentru Phnom Penh,şi se poate să vină momentul în care nu va voi să moară pentru Ierusalim.Aceasta,capii Israelului o ştiu,şi iată de ce diplomaţia lor are un scop precis: să câştige timp, pentru a ajunge la viitoarele alegeri prezidenţiale americane,în prima vineri din Noembrie 1976.Convinşi că în Statele Unite nu se poate alege un candidat ostil cercului ebraic,israeliţii gândesc că şi senatorii şi deputaţii,cari îşi vor solicita în aceeaşi zi reînoirea mandatului,vor trebui neapărat să-şi garanteze sprijinul acestui cerc.Dar este adevărat că evreii americani,cari reprezintă doar 3% din populaţie(adică 6 milioane şi ceva dintr'o populaţie totală de 220 milioane),pot domina atât de mult viaţa ţării? Care e forţa reală a acestui cerc? E în adevăr un Goliat,pe care niciun David nu l-ar putea doborî? Este cumva manifestarea normală a unei minorităţi ca toate celelalte minorităţi rasiale,ca cercul italo-american,sau irlandez,sau mexican,sau indian(pieile roşii); sau cercul petrolului,al armelor,al sindicatelor?

In jargon politic american,<u>lobby</u> înseamnă,mai mult sau mai puţin,casă,cerc. In <u>cercul</u> parlamentului "alegătorii" influenţează pe reprezentanţii lor.Cum se influenţează preşedintele în cercul Casei Albe.Acest termen simbolizează deci presiunea politică asupra oamenilor dela putere,condiţionarea lor.In Statele Unite lucrul e perfect legal şi sunt la Washington organizaţii ce se proclamă deschis ca <u>lobby</u>,inclusiv cea care reprezintă interesele Israelului; există persoane care-şi câştigă viaţa ca "lobişti"; există până şi o legislaţie care reglează activitatea lor şi resursele lor financiare.Generalul Brown,preşedintele Consiliului şefilor de Stat-Major,deci apropiat preşedintelui,comandant al tuturor forţelor militare americane,a declarat de puţin timp în faţa unui public de studenţi: "<u>America e dominată de cercul ebraic,care dispune de presă,de televiziune şi care are Senatul în buzunar</u>".Această declaraţie a făcut senzaţie, unii i-au cerut demisia.Acum 3 ani,preşedintele n'ar fi ezitat; Ford însă s'a limitat să-i reproşeze că "a vorbit fără să reflecteze".Brown s'a scuzat vag, dar lăsând să se înţeleagă că se pleca numai pentru a nu pune pe preşedinte în jenă.Ziarele au scris că Brown e un imbecil,sau că a vorbit fără să se gândească. A spune că şeful suprem al forţelor americane,omul pe care se bazează siguranţa Naţiunii,e un imbecil sau că vorbeşte fără să reflecteze,e o eroare de judecată încă şi mai gravă decât aceea a lui Brown.

Fapt e că Brown nu e un element izolat. El a spus tare ceeace milioane de americani gândesc. Declaraţiile lui au sguduit toată ţara şi au pus în criză cercul ebraic. Forţa unui lobby e proporţionată faptului de a nu se vorbi de ea. Pentru cercul ebraic, pericolul e acum dublu: un bumerang care poate dăuna cauzei Israelului, şi un nou val de antisemitism. Antisemitism în ţara cea mai favorabilă evreilor? Iată un fenomen care ar fi să dea de gândit sociologilor şi politicienilor cari până azi atribuiau antisemitismul anilor '30 şi '40 numai aberaţiilor naţionalsocialismului european.

Ce este adevărat în afirmaţiile lui Brown? Da, televiziunea americană este în cea mai mare parte proprietate a evreilor; evreii au în mână pârghiile de comandă; proporţia trimişilor speciali ai ziarelor şi a actorilor evrei e impresionantă. Aşa judecă situaţia cea mai importantă revistă politică americană, Time. E indiscutabil că atât la Senat, cât şi la Camera reprezentanţilor, influenţa lor e totală. Cercul lor dispune de 70% din voturile Senatului, ceva mai puţin la Cameră. Dacă un preşedinte ar propune Congresului să voteze pentru războiul în favoarea Israelului, reacţiunea ar fi imediată. Time şi multe alte ziare neagă influenţa cercului evreesc asupra presei şi a băncilor, dar e vorba de o manevră menită să liniştească opinia publică; manevră care, prin inconsistenţa argumentelor, probează şi mai mult cât de mult e dominată presa americană de către lobby. Sigur, statisticile arată cum majoritatea ziarelor aparţin, sau sunt conduse, de ne-evrei; dar în aceste statistici intră şi micile ziare de provincie, care sunt nenumărate dar nu au nicio influenţă; jurnale care vorbesc de târgul de vite sau de nunta fetei fermierului. Adevăratele mari ziare, New York Times şi New York Post la New York, deci două din trei, Washington Post la Washington (acela care domină scena capitalei), Los Angeles Times, nu numai aparţin evreilor americani, dar sunt cu totul conduse de ei. De altfel oriunde, în posturile-cheie, se găsesc ziarişti evrei. Dar ceeace contează pentru un jurnal în America nu e atât redactorul, cât publicitatea. Toate ziarele americane trăesc din publicitate, nu există subvenţii, şi le distribuie marile întreprinderi cum şi prăvălioarele din colţ. Nu-i de mirare că multe din aceste întreprinderi aparţin evreilor şi deci, când dau publicitatea, preferă ziarele favorabile Israelului. Boicotajul şi lista neagră nu sunt o invenţie arabă. Sir Oswald Mosley mi-a povestit cum sprijinul marilor cotidiane i-a fost retras brusc, cu toată simpatia proprietarilor şi redactorilor, pentrucă marile magazine din Londra ameninţau cu retragerea publicităţii dela respectivele ziare.

Cât despre Bănci, natural e greu de spus cine posedă acţiunile uneia sau alteia: există Rockefeller sau Morgan, cari nu sunt evrei dar au acţionişti evrei, cum există Rothschild sau Lehman, cari sunt evrei cu acţionişti creştini. Dar e greu, chiar în 1975, şi chiar după Auschwitz, să convingi pe omul de pe stradă că bancherii evrei nu sunt nici numeroşi, nici influenţi. Să selecţionăm câteva cifre din statisticile oficiale americane. Există milioane de evrei în Statele Unite; proporţia celor ce emigrează în Israel e însă neglijabilă, pe când a celor ce vin din Israel să se stabilească în Statele Unite e impresionantă. Dacă minoritatea evreească e de 3% din populaţia totală americană, 50% în toate posturile intelectuale americane sunt evrei: numărul muncitorilor evrei e aproape inexistent, afară de posturile de comandă ale sindicatelor muncitoreşti. Numai 25% dintre americani au o oarecare educaţie universitară, fără să ajungă totuşi la licenţă, pe când 54% dintre evreii americani şi-au terminat studiile universitare. In cabinetul Ford sunt 3 miniştri evrei (Kissinger, Schlesinger, Levi), în posturi-cheie: Externe, Apărare, Justiţie. Greenspan şi Burns, respectiv preşedinte al Consiliului economic al Preşedintelui şi al Rezervei federale, adică al ansamblului băncilor de stat, sunt evrei. Un mare număr din funcţionarii ministerului Justiţiei, al Muncii şi al Siguranţei sociale, sunt evrei. Desigur, numeric, negrii sunt mai numeroşi, Washington e 70% un oraş de negri, pe când populaţia ebraică reprezintă abia 0,45%. Dar în ministere negrii sunt mai mult portari, şoferi şi însărcinaţi cu curăţenia, pe când evreii ocupă posturile de conducere. Aceste statistici, repet, sunt luate din publicaţii de mare tiraj şi deci cunoscute de toţi în America. La New York, 14% sunt evrei, dar ei formează 20% din corpul electoral. Pentru campania electorală trebuesc bani, sprijinul presei, al televiziunii. Votul evreilor e compact; el nu se concentrează asupra unui candidat evreu, ci mai degrabă asupra candidatului ne-evreu mai bine dispus spre cauza ebraică în general şi spre cea israelită în special.

Un fapt distinge mai ales comunitățile ebraice americane de cele din Europa și din alte țări(care și ele,să nu uităm,sunt capabile să exercite mari presiuni).In Statele Unite evreii sunt organizați politicește.Cu lobby-ul din Washington care se manifestă oficial și al cărui director,Morris Amitay,e numit de guvernul din Ierusalim,există peste 300 de organizații politice evreești.Cele mai importante sunt Comitetul american ebraic,Congresul ebraico-american (sufletul sionismului),B'Nai B'Rith,Liga contra difamării,Conferința președintelui,Haddassah(poate cea mai importantă,pentrucă reprezintă pe femei,și femeile în Statele Unite sunt mai importante ca bărbații) și Apelul ebraic unit.Ultima e vitală,fiind cea care adună banii.Conform unei legi fiscale,a cărei constituționalitate(care e foarte dubie) n'a discutat-o nimeni,orice evreu care trimite,direct sau indirect,bani în Israel,poate,ceeace și face efectiv,să scadă suma din propriile impozite.Cu alte cuvinte,dacă trebue să plătiți,anul acesta, să zicem un milion ca impozite directe și trimiteți 500.000 în Israel,nu mai aveți de plătit ca impozit decât restul.Peste 4 miliarde de dolari sunt astfel trimiși în Israel fără ca comunitatea ebraică să facă un adevărat sacrificiu. Dacă această dispoziție a codului fiscal ar fi desființată sau interpretată ceva mai ortodox(finanțarea unei națiuni streine nu trebue,după cod,să beneficieze de o astfel de scutire fiscală),Israelul ar fi condamnat la ruină.

Cu toată formidabila sa organizație,influență și bogăție,lobby-ul ebraic duce o politică plină de paradoxuri.A discuta Israelul,de pildă,e anatema; Israelul e nu o problemă politică,ci o dogmă.Cu toate astea,dela 1948 la 1968 numai 8.500 de evrei americani au acceptat să emigreze în Israel,iar majoritatea dintre ei s'a întors în America.Este apoi teroarea,manifestată fățiș,a antisemitismului.Cea mai mică critică la adresa Israelului e interpretată ca un semn precursor al unui masacru al evreilor americani de către negri și rasiști, și imediat sunt amintite evenimentele din Germania nazistă.Cuvântul "olocaust" e inevitabil legat de Israel.E deajuns să se propună restituirea a 4 metri de nisip Egiptului,pentru ca toți intelectualii din New York să vorbească de camerele de gaz.Și totuși,în guvernul israelian nu există niciun supraviețuitor al lagărelor de concentrare,niciun luptător din rezistența antinazistă.

Să venim la paradoxul evreilor ruși.Americanii sunt profund ostili Uniunii Sovietice și câtva timp suportară destinderea ca un rău necesar.Ei acceptară teza senatorului Jackson asupra apărării emigranților evrei cari voiau să părăsească Rusia pentru Israel,fără să se întrebe de ce nu trebuiau favorizați și ne-evreii ce voiau să fugă de comunism... Dar ce s'a constatat? Că evreii ruși, odată ieșiți din Rusia,nu merg în Israel,cum proclamaseră ani dearândul,ci în Statele Unite.Ei n'au părăsit Rusia din ură pentru comunism,ci pentrucă la New York sau Paris se câștigă și se trăește mai bine.Panay-ii,cari ani de zile se declarară paladini ai libertății mobilizând elitele intelectuale mondiale,și anunțară că nu mai vor să danseze la "Bolshoi" ci la Tel Aviv,pentru mai marea glorie a Israelului,- odată ieșiți din Rusia deciseră să trăiască în Statele Unite și să danseze la "Covent Garden".Nu mai spun un cuvânt în favoarea luptei pentru libertate,ci se ciondănesc cu impresarul lor evreu că nu-i face să câștige deajuns.Ceilalți,mai puțin cunoscuți,părăsesc Israelul,ba și Statele Unite, pentrucă nu pot suporta viața într'o țară capitalistă; preferă să trăiască într'o țară unde statul se ocupă de toate.Iar opinia publică americană descoperă astfel un alt paradox.Oare nu influența ebraică a favorizat mereu în America, dela 1945 încoace,stânga,combătând anticomunismul? Oare nu presa,politicienii, intelectualii cari se identifică cu câmpul ebraic,au combătut cel mai aprig războiul din Corea,pe cel din Vietnam și orice intervenție americană în favoarea Berlinului? Și natural,americanul mijlociu,care privește la Israel numai ca la o poziție strategică,unde interesul american trebue să predomine pentru că acolo trebue înfruntată Uniunea Sovietică,nu vrea să înțeleagă că conflictul dintre Israel și țările arabe are alte cauze: religioase,rasiale,naționale.Pentru americanul mijlociu,diferențele dintre arabi și evrei sunt la fel de neglijabile ca cele dintre irlandezii catolici și protestanți din Irlanda de Nord. Pentru el,funcția Israelului e de barieră contra Sovietelor,ca Corea,Vietnam, ori Berlin.Îi va fi tot mai greu să înțeleagă de ce Israelul e o barieră care trebue apărată pe când celelalte două au fost abandonate.Am ajuns la punctul că,după Time,mulți americani se întreabă azi dacă evreii americani,cari au automat dreptul la pașaport israelian,au și o dublă lealitate...

...

A înţelege lobby-ul ebraic înseamnă a înţelege cauza unor decizii americane,cauza unei întregi politici.Cred aşadar că n'am pus în evidenţă un aspect secundar al vieţii americane,ci am expus unii factori decisivi,cari permit prevederea viitoarei desfăşurări a situaţiei în Orientul Mijlociu; o situaţia care, nu numai pentru aspectul său militar,dar şi pentru inevitabila complexitate a chestiunii petrolului,ne interesează pe toţi în cel mai mare grad.Atenţiune însă.Ar fi o gravă eroare ca lobby-ul ebraic să fie valutat,cum fac arabii şi superficialii sau antisemiţii,ca un element "artificial","extern","neamerican" al politicii americane.Ebreii sunt parte integrantă din America.Ei au făcut această ţară cum e.Dacă procentajul lor faţă de populaţie e minim,partea lor în desvoltarea culturală,politică,economică,în însaşi concepţia entităţii americane,a fost enormă.Şi pentru asta,lobby-ul ebraic face parte din acea realpolitik atât de scumpă lui Kissinger.Să nu uităm că,dacă Statele Unite au devenit o mare putere,e pentrucă au câştigat războiul.Dar ar fi intrat în război fără influenţa lobby-ului ebraic din acea epocă? Şi ar fi câştigat fără alde Einstein,Fermi,Morgenthau şi alţii?

Nerin E.Gun("Borghese")

ÎN AMURG de Dorina Ienciu

Am deschis fereastra catului de sus,
Să văd cum păşeşte bunul meu Isus
Spre Golgota,
purtându-şi crucea blândeţii
Cu ochii arşi,cătând răcoarea dimineţii.

Cerul s'a întunecat crunt să nu vadă,
Cu suliţi cum îl petrec
soldaţii de gardă;
Cu Maria florile plângeau împreună,
Stelele albe s'au adunat cunună.

Să mângâie fruntea rănită a lui Isus,
Amurgul roua sărutării şi-a depus;
Lemnele codrilor cu duhul au cântat,
Nou cântec au strunit
din jale şi oftat.

Am coborît jos din catul veşniciei,
Să biciuesc zarafii nemerniciei,
Crunt să-l înfrunt
pe tâlharul de Irod;
Unde sunt mugurii şi al neamului rod?

Zări Golgota cu uriaşa cruce,
La osândă neamul românesc se duce;
Femeile pe urmele Mariei plâng,
Cristoşii neamului pe cruce se frâng.

ccc Sf.Părinte a primit în audienţă,la 16 Octombrie,200 de preoţi din cei rămaşi în viaţă dela Dachau: 150 poloni,40 nemţi,10 italieni,călăuziţi de episcopi,foşti şi ei în teribilul lagăr nazist.Sfântul Părinte ar fi avut,desigur, toată bunăvoinţa să primească şi pe preoţii rămaşi în viaţă după suferinţele din lagărele sovietice: dar,din aceştia,n'a mai scăpat niciunul...

ccc Patriarhul Maxim al Bulgariei a scris secretarului general al ONU-lui, invitându-l să intervină pentru restabilirea drepturilor omului în... Chile! Bietul om! a încercat,probabil,să bată şeaua chilenă,ca să priceapă iapa bulgărească...

ccc "Am rămas cu exemplul tău mare",se adresează Sima lui Corneliu Georgescu. Ştiind ce ştim de crăişor,ne întrebăm cu uimire,ce-o fi vrând să insinueze...

ccc Ar fi spus preşedintele Venezuelei,scrie "Lumea",că România de azi este "o sursă de experienţă pentru ţara noastră".Trebue c'a spus-o,dac'a spus-o,din simplă politeţă; căci nu credem că i s'a urît cu binele...

ccc "Tribuna"ălora arată că "compozitorii noştri înaintaşi au generat lucrări luminoase,în care iubirea de patrie s'a împletit,armonios,cu lupta pentru independenţă,libertate şi dreptate socială".Aşa se face că George Enescu de pildă,când şi-a văzut ţara ocupată de hoardele ruseşti,în cap cu Dej şi Ceauşescu,a refuzat să se mai întoarcă...

ccc Organizaţia "Adevărul despre România",înfiinţată acum un an la New York, îşi propune "propovăduirea dreptului poporului român de a trăi în libertate", intervenind la Congresul American oridecâte ori în România sunt încălcate"drepturile omului".Membri: Brutus Coste,Ion Badea,Miron Butariu,N.Dima,George Duca, Constantin Manta,Daniel Teodoru,Mihai Vânătoru,etc.

ccc Din "Bună Vestire" aflăm că "în România sunt încă 5 episcopi uniţi şi anume Excelenţele lor Al.Todea,Ioan Ploscariu,Ioan Dragomir,Iuliu Hirţe şi Ioan Chertes".Niciunuia nu i s'a permis să vină nici la Conciliul II Vatican,nici la alte sinoade dela Roma.Şi totuşi,între tot felul de libertăţi din România,toate garantate de constituţia lui Ceauşescu,este şi cea religioasă...

CALENDAR NAȚIONAL

Iulie 1935: Legionarii încep la Buga(Basarabia) zidirea unei mănăstiri. Deschiderea taberei legionare la Carmen Silva: se construesc 7 cabane,1 km de şosea,terase,drum de maşini,3 fântâni,canale de scurgerea apelor,turnuri,etc.

1 Iulie 1788: Se naşte Gheorghe Asachi.

1 Iulie 1865: Preotul unit Gregoriu Silasi scoate,la Viena,"Sionul românesc".

4 Iulie 1502: Sfinţirea mănăstirii Dealul,zidită de Radu cel Mare.Participă patriarhul Constantinopolei cu 1000 de clerici.

5 Iulie 1905: Antarţii greci rănesc grav pe dr.Pucerea,fost director al liceului român din Bitolia(Macedonia).

6 Iulie 1865: Ion Popasu,revoluţionar dela '48 şi protopop al Braşovului, ajunge primul episcop ortodox de Caransebeş.Moare la 5 Februarie 1889.

7 Iulie 1905: Grecii ucid pe românul Cristache Toli din Gramaticova(Maced.)

8 Iulie-8 Sept.1935: Legionarii fac cărămizi pentru biserica din Marca/Sălaj.

8 Iulie-6 Oct.1935: Idem,pentru construcţia bisericii din Valea Mare/Bălţi.

10 Iulie 1619: Ferdinand II al Austriei intervine la sultanul Osman II pentru repunerea pe scaunul muntean a lui Radu Şerban,pribeag la Viena.

10 Iulie 1862: Se naşte,la Storojineţ,compozitorul Tudor Flondor. + 10.6.1908.

15 Iulie 1905: Grecii ucid pe românul Sterie Amitru din Oşani(Macedonia).

16 Iulie 1711: La 2 zile după lupta dela Stănileşti,Cantemir părăseşte Iaşii cu soţia,6 copii,448 boeri şi 4.000 de moldoveni.

17 Iulie 1931: Moare savantul Nicolae Paulescu.

19 Iulie 1498: Radu cel Mare confirmă mănăstirii Râncăciov,între altele, "găleţile ohabnice din venitul domnesc dela grâu şi dela orz din judeţul Păduret".

20 Iulie 1905: Românii din Selia(Macedonia) sunt somaţi de greci să-şi închidă şcoala şi biserica.

20 Iulie 1930: Corneliu Codreanu publică "un apel şi un avertisment" în legătură cu interzicerea unui marş al tineretului român în Basarabia.

21 Iulie 1905: Grecii incendiază,la Pleasa,cărţile liturgice româneşti.

20 Iulie 1867: Consulul francez din Iaşi raportează: In ultimul secol a sosit în Moldova un îngrozitor număr de evrei din Galiţia şi Rusia.Iaşii numără nu mai puţin de 50.000 de evrei la o populaţie de 80.000 locuitori... In oraşe, ei au devenit proprietari ai aproape tuturor imobilelor.Şi dacă legislaţia le-ar permite să aibă bunuri rurale,tot solul Moldovei ar trece în câtiva ani în mâinile lor.Ei singuri posedă azi capitaluri disponibile şi nu le împrumută decât cu dobinzi de 18-30% pe an şi încă pe gajuri ipotecare.. Ca urmare a spiritului de speculaţie şi activitate ce caracterizează pe israeliţi,ca urmare a defectului tradiţional al Românilor de a căuta ca unică carieră pe cea de funcţie publică,defect ce i-a îndepărtat de funcţiile industriale şi comerciale,pe care le dispreţuesc,s'a întâmplat că cea mai mare parte din industrii,în Moldova,cum şi întreg comerţul,atât extern cât şi intern,sunt în mâna aproape exclusiv a evreilor.Mai mult,casele de credit din ţară aparţin toate evreilor.. Cu consecinţa că toate capitalurile ţării sunt în mâna evreilor şi că nicio afacere nu se poate încheia fără intermediul lor.

21 Iulie 1808: Se naşte Simion Bărnuţiu."Cereţi vârtos să se şteargă iobăgia, pentrucă,lucrând pe nimica de vreo zece sute de ani în brazdele domnilor,aţi plătit de o sută de ori pământul care vă dădea hrana vieţii de pe o zi pe alta, cu atât mai mult pentrucă l-aţi plătit degeaba,pentrucă acela a fost al vostru şi pentru el s'a vărsat sângele strămoşilor voştri"(Manifestul).

22 Iulie 1880: In articolul "Reacţiunea" din "Timpul",Eminescu se plânge de "înecarea cu străini a tuturor ramurilor noastre economice; reducerea Românului în ţara lui proprie la rolul de simplu salahor agricol; căderea repede a tuturor meseriilor; stingerea industriei casnice şi înlocuirea ei prin produse industriale străine; lipsa absolută a unei legi de incolat,ceea ce permite ca gunoaiele societăţii învecinate din câteşi patru unghiurile lumii să s'aşeze la noi; prefacerea în fine a acestor elemente în elemente politice,care au umplut funcţiile Statului şi se strecoară în reprezentaţiunea naţională".

22 Iulie 1905: Grecii ucid pe Toli Papa,pe fiul său Sterie şi pe Costache Peride,fiul preotului român din Avdela(Macedonia).

24 Iulie 1524: Vladislav Vodă dărueşte bolniţei dela mănăstirea Sâmidreni şi azilului de săraci dela Argeş "toate brânzeturile care se vor alege din judeţul Păduret,orice s'ar alege venit,sau brânză de burduf,sau caş sau orice alt venit".

26 Iulie 1905: Grecii ucid pe Nicolae Mihale din Livezi(Macedonia).

6 Aug.1567: Data aerului,lucrat cu fir,dăruit de Lăpuşneanu mănăstirii Mileşevo din Serbia.Pe lângă Domn,şi Doamna Ruxandra,sunt pomeniţi "prea iubiţii lor feciori Bogdan şi Petru şi Constantin şi fiicele lor Anghelina şi Tudora şi Cneajna şi Teofana şi Martina şi Teofana şi Nastasia".

6 Aug.1867: B.P.Hasdeu,în "Românul": Nu numai în privinţa limbii,ci şi în aceea a teritoriului este absolutamente imposibil de a trage o linie de demarcaţiune între moldoveni şi munteni.. Moldovenii sânt munteni,muntenii sânt moldoveni,moldovenii şi muntenii sânt transilvani,transilvanii sânt moldoveni şi munteni,iată singurul aspect adevărat şi posibil al acestui majestuos tablou, de o unitate naţională fără exemplu în analele lumii.

9-26 Aug.1935: Legionarii repară biserica din Baciu(Braşov).

15 Aug.1654: Se naşte,la Brâncoveni(Romanaţi),lângă Olt,Const.Brâncoveanu.

15 Aug.1871: Serbările dela Putna: "Pentru întâia oară,români din cele patru unghiuri s'au adunat la un loc ca să preamărească împreună numele unuia dintre marii susţinători ai neamului românesc,să se îmbrăţişeze unii pe alţii şi să-şi întărească credinţa în viitor"(însemnare).

17 Aug.1925: Moare,la 77 ani,Ion Slavici.E îngropat la mănăstirea Brazi.

17 Aug.1975: Se stinge fulgerător,la Roma,Mircea Popescu,ziarist,profesor universitar,secretar general al Societăţii Academice Române în exil.

17 Aug.1858: Moare la Iaşi,la vreo 98 de ani,Barbu Lăutarul.

20 Aug.1905: Grecii ucid pe Mihai Dima Baldeki,care voià să deschidă şcoală românească la Vodena(Macedonia).

2 Sept.1950: Moare Traian Vuia.

10 Sept.1526,pisania lui Radu dela Afumaţi la mănăstirea Curtea de Argeş: "Iar eu,Ioan Radul voievod,din mila lui Dumnezeu domn,m'a înălţat Domnul Dumnezeu în scaun; şi-au năpădit turcii cu multă apăsare,ca să ia patria noastră, Ţara Românească.Şi m'am ridicat domnia mea cu boierii,luptând în multe războaie, când alungat fiind,când gonind pe duşmani,până când puterea şi ajutorul lui Dumnezeu cel de sus... şi ne-a dat Domnul Dumnezeu pace... Şi s'a scris în anul 7035 luna septembrie,ziua 10,cu mâna lui Dobromir Zugravul".

18 Sept.53: Se naşte,în Italica(Spania),Traian

18 Sept.1903: Moare compozitorul bucovinean Isidor Vorobchievici,n.6.5.1836.

19 Sept.1895: Inaugurarea podului "Carol I",între Feteşti-Cernavodă.

22 Sept.1768: Moare în exil,la Roma,episcopul Inocenţiu Micu.Atunci "au căzut în palata dela Blaj la pământ icoana episcopului Klein,fiind de faţă episcopul de atunci Atanasie Rednic.Icoana aceasta de nimenea mişcată au căzut cu faţa'n sus,cu picioarele înainte,cu capul către uşe,cum este obiceiulu a duce mortul; pentru aceea unii ziceau cum că acest semn s'a făcut pentru ca să se arate că atunci au murit episcopul cel adevărat"(Cipariu).

27 Sept.1559: Sfinţirea mân.Slatina,ctitoria lui Alexandru Lăpuşneanu.

28 Sept.1876: Moare Costache Negri şi e îngropat în curtea fostei mănăstiri a logofătului Răducanu Racoviţă din Tg.Ocna.Se născuse la Iaşi în Martie 1812, fiu al marelui vistier Petrache Negri şi al Smarandei sau Zulniei,fata lui Miron Donici,pârcălabul de Soroca.

ÎNGERUL DIN JEŢ de Radu Gyr

Adesea când adormi,poete,
pe-un stih zdrobit de'mpotriviri,
prin colţuri luna îţi trimete
năluci cu harfele subţiri.

Atunci,la masa unde-aseară
cuvântul dârz ca un mistreţ
sta ne'mblânzit în călimară,-
un înger fulgeră în jeţ.

La masă,'n locul tău el pune
minunea mâinii pe condei...
Tu dormi şi îngerul supune
silaba'n răzmeriţa ei.

În zori,e jilţul gol de raze,
dar tot ce,singur,n'ai înfrânt
pe masă s'a făcut topaze
şi s'a'mblânzit de Duhul Sfânt.

xx Notă. Am publicat cândva o ştire primită din Elveţia,în care ni se anunţa publicarea în româneşte,înainte de Crăciun,a Arhipelagului Gulag de Soljeniţin. Primind de-atunci mai multe scrisori dela cititorii noştri,în care cereau lămuriri,am scris de trei ori editurii din Zürich,dar n'am mai primit niciun răspuns. Când vom afla ceva,vom publica din nou.-

xxx Colegiul cardinalilor număra,la 31 August,124 membri: 9 în Africa,14 în America de Nord,20 în cea de Sud,9 în Asia,4 în Oceania,68 în Europa(La Croix).

NOTE ŞI COMENTARII

* Cazul Helsinki.- Conform publicităţii,conferinţa dela Helsinki era absolut necesară,pentru garantarea siguranţei europene.Curios,numai,că matadorul ei, cel ce-a făcut totul ca ea să aibă loc,e şi singurul Stat ce-ar fi putut deranja această siguranţă: Rusia Sovietică! Să fi vrut ea să se garanteze,şi pe această cale,de orice ispită? Căci iată,mai acum câţiva ani,în lipsa unui acord à la Helsinki,ea n'a putut rezista tentaţiei de a strica.. "siguranţa" Cehoslovaciei.

Acuma însă,totul se va aranja "paşnic".Vrea Rusia să-şi întindă graniţa,şi de drept,până la Adriatică şi Elba? n'are decât să "trateze" cu robii de pe acest spaţiu,- cari,"convinşi",vor convoca respectivele "parlamente" şi vor vota, în unanimitate,anexarea! Iată deci o aplicare practică a pactului dela Helsinki, care exclude,pe viitor,invazii şi războaie.E drept că s'a recunoscut inviolabilitatea frontierelor; ele însă pot fi modificate prin "bună înţelegere",iar entuziasmul robilor pentru maica Rusie e cunoscut de toată lumea.

Interesant că recunoaşterea actualelor graniţe a fost semnată şi de Statele Unite,care,totuşi,n'au recunoscut niciodată anexarea Ţărilor Baltice la Rusia; ciudată ar părea şi obligaţia la respectul unor drepturi şi libertăţi,lăsate apoi să fie definite de legile fiecărui Stat; dar cine se mai ocupă,azi,de logică - şi de bună credinţă - în "politică"?

Principalul scop al Rusiei în circul dela Helsinki -la care,dintre şefii de Stat,n'au lipsit decât Franco,regina Angliei şi Papa- a fost de ordin psihologic: să-şi uşureze presiunea popoarelor robite,ucigând în ele,prin abandonarea lor de către Occident,orice speranţă de liberare; şi să narcotizeze Occidentul cu mitul unei "destinderi",care nu angajează Rusia cu nimic.Dimpotrivă,în timp ce lumea liberă a arătat că se desinteresează de ţările robite,Rusia dispune în Apus de agenţii puternice,zise "partide comuniste",care,în numele"democraţiei", pot continua să-i carieze bazele.Acordurile dela Helsinki nu's altceva decât "funeraliile Europei răsăritene",constată şi Soljeniţin,iar filosoful Prezzolini desvăluie şi alt aspect-cauză,când observă că "cu toasturi şi îmbrăţişeri America a predat Europa Rusiei pe o tavă de argint în schimbul promisiunii de a primi câteva mii de evrei.Soljeniţin afirmă că după al doilea război Rusia a câştigat şi pe al treilea(şi fără să piardă un soldat); şi că 'tinerii americani cari au refuzat să lupte în Vietnam vor trebui să cadă pentru a apăra America".

Şi totuşi,podul aerian dela Berlin(1948),apărarea Coreei(1950),sau obligarea Rusiei de a-şi retrage fuzeele din Cuba(1962),arătau clar care e singurul limbaj pe care-l înţelege Uniunea Sovietică: fermitatea! Dar se vede că la origina deciziilor lumii libere e,dela o vreme,un teribil cariu,care-o împiedică să-şi vadă chiar şi propriile interese...

* Soljeniţin în America.- Ţara căreia-i place să-şi spună "cea mai puternică din lume" are complexe faţă de Rusia.Incercând să previe ruşinea dela Helsinki, Soljeniţin a făcut pe vară un voiaj în Statele Unite,unde a fost cu căldură primit de mulţi parlamentari,de public şi de sindicate.Numai preşedintele Ford, care are timp pentru footbalişti şi fel de fel de "regine",nu l-a putut primi, "din lipsă de timp".La protestul general,Kissinger l-a apărat ca funia pe spânzurat,afirmând că el l-a sfătuit să nu vadă pe marele as al libertăţi,"pentru a nu stânjeni politica externă a Statelor Unite"; adică,cum a tradus mai lămurit un senator indignat,"de frică să nu ofenseze comunismul"!

Un nou val de proteste a convins pe Ford,care la anul candidează la preşedinţie,să declare că ar fi "încântat" să întâlnească pe Soljeniţin,dar acum n'a mai voit acesta,arătând că nu vede niciun interes în întâlnirea cu un om care e gata de drum pentru Helsinki,"spre a trăda popoarele robite din Europa".Şi a prevenit pe americani: "Voi vă reduceţi forţele armate,dar Rusia nu.Dimpotrivă! In curând,ei vor fi de două ori mai tari ca voi.Apoi de cinci,de zece ori.Şi într'o bună zi vă vor zice: 'Trupele noastre vor invada Europa de Apus şi,dacă vă mişcaţi,vă vom nimici'.Şi trupele lor se vor pune în marş,iar voi nu veţi face nimic".- Să fie,vocea acestui profet,chiar în pustiu?...

* Pudoare.- Giscard d'Estaign e primul dintre "învingătorii" de ieri ce se ruşinează de o "victorie" care,în numele "democraţiei",a predat jumătate din Europa celei mai fioroase dictaturi.Ca semn exterior al ruşinii e interpretată decizia sa de a renunţa la anuala sărbătorire din Mai,data terminării războiului.In adevăr,care e sensul exaltării acestei amintiri nefaste de către anglo-

americani? Singurii îndreptăţiţi la acest praznic sunt conducătorii Sovietelor, cari pe imensul cimitir al milioanelor de jertfe şi-au clădit imperiul teroarei, anexând teritorii,sclavizând populaţii,întinzând subversiunea pe tot globul,- pe când ceilalţi "învingători" au pierdut şi teritorii şi obraz.De aceea logica decizie a premierului francez a fost aspru criticată în Rusia şi'n presa stângistă de peste tot; credem însă că ea va fi urmată şi de celelalte ţări,când nu vor mai fi împiedicate să vadă marea păcăleală...

* Ştiinţă angajată.- D-l Radu Flora afirmă în "Lumina"(nr.6),revista Românilor din Banatul înstreinat,că "românii au primit creştinismul dela slavi,mai concret dela bulgari,undeva prin secolele X sau XI".Se vede că "bulgarii" dlui Flora au fost nişte oameni foarte gentili,cari,ţinând seamă de origina Românilor,au avut delicateţa să le predice în limba lor,lăsându-le în "lege" termeni rămaşi până azi,ca Dumnezeu,credinţă,biserică,cruce,cuminecare,cununare,închinare,sărbătoare,Rusalii,Florii,cimitir,mormânt,priveghiu,ajun,Scriptură,altar, rugăciune,răposare,înger,duminică şi alţii,nu tocmai... bulgăreşti; iar existenţa,nu numai a unor preoţi,ci chiar a atâtor episcopii,încă înainte de primul sinod ecumenic (325),în Dobrogea,în "Gothia" şi'n toată Peninsula Balcanică, dela Marea Neagră la Adriatică,adică pe toată zarea proto-românească,ar fi desigur doar pură invenţie "capitalistă".

Dar dacă până şi un savant,ca dl Flora,trebue să se plece atâta în faţa slavilor printre cari trăeşte,încât să-şi mânjească aşa de jalnic ştiinţa(şi conştiinţa),- ce să mai aşteptăm dela lingvistul Flora,de altfel atât de sârguicios în depistarea vechilor urme româneşti la sud de Dunăre,curajul de a da o fugă până la oropsiţii din Timoc,uitaţi nu numai de Dumnezeu,dar şi de fraţii lor români?

* Latinitate.- "Tribuna României îşi închină numărul din 15 Iulie latinităţii.Vedem astfel înşirate 24 de ţări latine pe tot globul; dar dacă printre ele sunt citate până şi Andorra,San Marino sau Monaco,nu vedem în schimb "Statul Vatican" şi,mai ales,"Republica Moldovenească": sau sunt de părere şi savanţii lui Ceauşescu că "moldovenească" ar fi de origină.. slavă şi nu una cu românească noastră?... Başca vedem citate trei ţări parţial latine: Canada,Elveţia şi Belgia; dar atunci trebue citată şi... Uniunea Sovietică,unde trăesc milioane de latini în nordul Bucovinei,în Basarabia şi în Transnistria...

* "Telegraful Român" din Sibiu se ocupă,la 1 Mai,de "Invierea Domnului". Din articolul astfel intitulat aflăm că... "în 9 Martie,ţara întreagă a fost în sărbătoare,când toţi fiii ţării cu drept de vot s'au prezentat în faţa urnelor", pentru "alegeri"."Alegerile din 9 Martie au vădit încă odată unitatea de nesdruncinat a poporului nostru... în jurul conducătorilor ţării,în frunte cu Domnul Nicolae Ceauşescu",unitate înlesnită decisiv şi de guvern,când a prezentat o listă unică... Mai aflăm,tot din articolul despre... "învierea Domnului",de împlinirea a 30 de ani dela creştineasca victorie asupra "fascismului",care a dus atâtea naţii în robie,- eveniment a cărui măreţie e comparată,în alt articol,numai cu proclamarea independenţei dela 1877! "De aceea -încheie un oarecare Zăgrean(o fi pseudonimul lui Mladin?),cele două momente aniversare ale trecutului(adică independenţa şi înrobirea,n.r.),vor însemna pentru ţara şi poporul nostru adevărate pietre de hotar".In adevăr!... Ajunşi aici,ne vin în minte nişte versuri adresate lui Isus de Traian Miron,într'o poezie publicată mai an:

O,combien Ta venue y peut être gênante
Pour tous ces imposteurs,nichés dans Ton clergé,
Qui tournent Ta parole au sens de la "détente"
Avec Tes ennemis de ce siècle enragé!...

* "Dosarul".- Intr'un panegiric al lui Ică Tănase,"Ţara şi Exilul" spune că acesta,înainte de a pleca în România,era "neliniştit",avea teamă ca nu cumva "comandantul.. să plece şi el în ţară"(păi rău îşi mai cunoştea "comandantul"!); el apelează deci la camarazi: "Aveţi grijă de comandant.El trebue să fie liber în acţiuni".Şi a fost,din păcate,destul de "liber": chiar libertin... Noi,mereu am regretat că Ică Tănase n'a apucat să vadă,înainte de-a pleca,"dosarul ruşinii": s'ar fi evitat,cu siguranţă,atâtea nenorociri; şi,fiind aşa de integru, cum ni-l descrie foaia simistă,ar fi fost imposibil să tolereze murdăria "şefului",şi să nu deschidă şi alţi ochi,mai "înţelegători"...

Radu Cornăţeanu

TREI ÎNTÂLNIRI CU MIRCEA POPESCU

În vara lui 1934 mă aflam la Fieni în vilegiatură după primirea premiului de zece mii de lei al ziarului "Dimineaţa" pentru primul meu roman "Sângele", care apăruse între timp.Intr'o zi mă vizitează un tinerel de 14 ani,mic şi subţirel,dar cu o privire aprinsă care-i desminţea timiditatea.Sunteţi D.P.,autorul "Sângelui"? mă întreabă.Am citit tocmai acum cartea şi sunt încântat să vă cunosc.Mă cheamă Mircea Popescu...

Au trecut de atunci 41 de ani şi Mircea Popescu nu mai este! Avea zece ani mai puţin ca mine,dar încă de pe atunci am ghicit în tinerelul anxios nu numai admiraţie pentru literatura "nouă",pe care fără să ştiu o reprezentam în ochii lui,dar şi semnele vocaţiei culturale care-l mistuia.La rândul meu şi eu admiram pe cei mai în vârstă decât mine,aşa era pe vremea aceea şi aşa era trecută "făclia" talentului dela o mână la alta,cum scria odată E.Lovinescu.

Al doilea moment al întâlnirii mele cu Mircea Popescu s'a petrecut la Roma în 1952,după 18 ani.A fost primul român care m'a vizitat în "palazzo"-nele refugiaţilor din San Michele.Acum eram eu cel timid şi desorientat,iar el cel integrat în mediul occidental-italian.Reîntâlnirea noastră s'a petrecut însă tot sub semnul proaspăt al trecutului; deşi se rotunjise şi se maturizase,am recunoscut numaidecât pe tinerelul dela Fieni,cu entuziasmul nestins ce se ascundea sub o vivacitate şi un humor cu totul româneşti.A fost el care m'a încurajat să termin romanul "Omul suspect",şi apoi tot el mi l-a tradus în limba italiană, deoarece încă nu eram stăpân pe limba mea paternă,o carte care n'a apărut niciodată(spre regretul lui).Am devenit prieteni,deşi nu aveam aceleaşi idei; dar Mircea Popescu a păstrat până la urmă acea obiectivitate,care este singurul element al adevăratei întâlniri omeneşti,peste furiile vremii.Şi tot el a fost acela care m'a ajutat,în toţi aceşti ani de "evaziune" - nu totdeauna aprobată de el - înspre Orientul îndepărtat,înspre "teozofiile" Indiei.Cu ceilalţi români din Italia nu m'am simţit niciodată prea bine,numai Mircea Popescu avea darul subtil de a învinge asperităţile "ideologice" ţintind spre esenţial,adică spre omenie.Era însurat cu o italiancă şi fiii lui sunt astăzi cetăţeni ai Romei(dar unul dintre ei s'a dus la Bucureşti să-şi găsească nevastă).

După alţi douăzeci de ani,timp în care eu am devenit "indianist" în Italia, el n'a încetat să mă atragă,cu delicateţă,înspre originile mele române,măgulindu-mă cu amintirea "celui care am fost".Aşa,câteva luni înainte de a ne părăsi, ajuns autor de valoare,Mircea Popescu cu generozitate mi-a oferit al treilea moment al întâlnirii noastre,moment important pentru mine; articolul pe care l-a scris în "Il Giornale d'Italia",recenzând ultima mea lucrare despre Aurobindo, mă integra -încă şi încă!- în literatura României,chiar dacă eram "un caz dublu". L-am îmbrăţişat când a venit să mă vadă,şi nu ştiam că va fi pentru ultima oară! La Atena,unde în August mă aflam iarăşi în vilegiatură,citesc din întâmplare ziarul "Il Tempo" unde văd,cu un şoc la inimă,anunţul decesului său.

Mircea Popescu a rămas român şi patriot până în ultima clipă,prin sânge şi nu de formă.Inimos,iată care a fost trăsătura lui principală,care până la urmă l-a şi doborît.Omenia şi entuziasmul sunt virtuţi cu totul româneşti,şi ele l-au caracterizat până la sfârşit; tot ele l-au ucis,pentrucă poate n'a ştiut să facă economie de ele.Când se va face într'o zi adevărata istorie a diasporei româneşti,locul lui Mircea Popescu va fi bine determinat,şi determinant,în această epocă tragică.Membru al Societăţii Scriitorilor Italieni,profesor la Facultatea Magisterului din Roma,ziarist excelent,autor a o mulţime de lucrări cu caracter ştiinţific în cadrul valorilor autohtone româneşti,secretar al nu mai ştiu câtor asociaţii Italo-Române,Mircea Popescu n'a trădat niciodată flacăra care-l mistuia dela vârsta pubertăţii,flacăra dragostei pentru Ţara şi pentru cultura strămoşilor.Lipsa lui o simţim,şi o vom simţi din ce în ce mai mult în anii ce vin, pentrucă el s'a realizat în ceeace are mai bun acest neam,neam bântuit mai mult ca oricare altul la răscrucea geografică şi istorică a vremurilor noastre.

Dan Petraşincu (Angelo Morretta)

&& Generalul Franco a mai găsit energia,după 40 de ani de mână fermă pe cârma Spaniei,să reziste presiunii stângii mondiale,lăsând ca asasinii străjerilor Statului să fie executaţi.Notăm că în fruntea chelălăitului universal stau "guvernele" ţărilor robite,în cap cu Rusia,foarte pudice în materie de sânge...

ADUNAREA DELA STRASBOURG

Intre 3-5 Octombrie a avut loc la Strasbourg o conferinţă internaţională a militanţilor politici din ţările robite,cu participanţi refugiaţi din Armenia, Bulgaria,Estonia,Ungaria,Letonia,Lituania,Polonia,România,Rusia,Cehoslovacia şi Jugoslavia.Dintre compatrioţii noştri au luat parte,activă,d-nii Korne,Filiti şi Damian.Conferinţa s'a declarat contra acordurilor dela Helsinki,declarând că "nu există pace durabilă bazată pe echilibrul forţelor şi desechilibrul profund al condiţiilor umane între părţi ale aceluiaşi continent... Libertatea,justiţia şi bunăstarea Europei vor fi opera Europenilor şi nu numai a guvernelor lor5. S'a decis crearea unui grup de coordonare a luptei comune.

Soljeniţin a trimis conferinţei următorul mesaj:
"Aduc sprijinul meu amical încercării voastre de a vorbi cu o singură voce a Europei de Răsărit în centrul parlamentar al Europei de Vest,care-şi menţine încă libertatea sa şovăitoare.Unitatea de spirit a popoarelor din Europa de Est constituie poate ultima speranţă a acestui continent.Lumea occidentală,care nu s'a prăbuşit încă,nu observă,în atitudinea sa semeaţă,în ce măsură coboară tot mai mult zilnic în puterea sa reală şi în influenţa-i intelectuală,devenind un ungher provincial al planetei.Iată că vocile Asiei sud-estice au venit să se adaoge celor din Europa răsăriteană - dar partea lumii,care n'a trăit toate adâncurile suferinţei,va rămâne surdă cât timp nu va fi ea însăşi doborîtă.

Cu toţii ştim că comunismul nu este invenţia uneia sau alteia dintre naţiuni,ci o cangrenă organică,care invadează întreaga omenire.Prin substituirea indiferentă şi analfabetă a cuvântului "rus" cuvântului "sovietic",se atribuie încă azi poporului care a suferit de pe urma comunismului înaintea tuturor celorlalte şi mai mult timp decât toate celelalte,crimele şi planurile viitoare ale comunismului mondial.Strâns unite cu fraţii lor în nenorocire,popoarele Uniunii Sovietice au pierdut pe urma violenţelor 60 de milioane de fiinţe omeneşti(fără a socoti alte 44 milioane,victime ale conducerii iresponsabile a războiului).Instruiţi prin încercările noastre,să nu permitem suferinţelor proprii fiecăreia din naţiunile noastre să atingă conştiinţa ce avem de unitatea noastră.Intrucât violenţa ne-a dus la ultimele limite ale suferinţei,niciunul dintre noi să nu facă uz de ea faţă de vecinii săi.Să căutăm forme de relaţii mai înalte decât cunoaşte lumea contemporană: relaţii bazate nu pe toleranţă reciprocă,ci pe reciproca grandoare de suflet.

Eu vă urez să reuşiţi în această operă de coeziune a naţiunilor robite şi în creşterea numărului celor ai căror reprezentanţi veţi fi în viitor.Emigraţia din ţările robite reprezintă ea însăşi milioane de fiinţe omeneşti.Unindu-ne într'o încredere totală,nepermiţându-ne să aţipim în ambianţa moleşitoare a siguranţei ce ne oferă situaţia de emigrat,neuitând niciodată pe fraţii rămaşi în patriile noastre,noi vom reprezenta o voce şi o forţă capabile să influenţeze cursul evenimentelor mondiale".-

&& "La 24 Iunie 1977 se împlineşte o jumătate de secol dela fundarea Mişcării Legionare.Pentru comemorarea celor cinci decenii de luptă cu duşmanii Neamului Românesc,timp în care au căzut jertfă mii de camarazi în frunte cu Căpitanul, Consiliul Conducător al Mişcării Legionare a hotărît,printre altele,baterea unei medalii şi editarea unui volum comemorativ în care să se cuprindă fecunditatea spiritualităţii legionare pe plan intern şi extern,după cum şi mărturii din luptele duse.In acest scop se face un stăruitor apel la toţi camarazii să-şi dea contribuţia lor atât sub raport redacţional cât şi financiar.Instrucţiunile necesare pentru comemorare vor fi date la momentul oportun".-

&& Se vede că unii,chiar academicieni,au luat în serios angajamentele dela Helsinki.Astfel,la iniţiativa savantului rus Andrei Zaharov "cu ocazia primei aniversări a grevei foamei,făcută de câteva mii de deţinuţi politici în Rusia", 33 de personalităţi,printre care Heinrich Boell,Eugen Ionescu şi scriitorii sovietici Andrei Siniawski,Vladimir Maksimov şi Victor Nekrassov,au semnat un apel "către toate guvernele",cerând să fie liberaţi "toţi cei deţinuţi din cauza opiniilor sau credinţei lor".Apelul a şi ajuns la guvernele ţărilor ce "continuă să violeze drepturile omului"; se mai aşteaptă acum doar răspunsul...

&& "Tribuna României" vorbeşte de existenţa,la Cluj,a unui muzeu cu peste 100 de ceasornice.Dar dacă Ceauşescu se teme aşa de mult de o nouă invazie a ruşilor,n'ar trebui să le dea noi motive de atracţie...

DIN ZIARE, CĂRȚI, REVISTE

* Nichi Constantinescu, în "Alternativa nazionale", Milano, Apr. 1975:
Războiul al doilea mondial a fost provocat de o dictatură. Democrațiile au făcut o alianță bastardă: cu fioroasa dictatură comunistă rusă. Roosevelt şi Churchill s'au amăgit că au învins şi s'au reunit la Yalta cu ferocele şi lacomul dictator rus Stalin ca să împartă prada. Bătrâni, bolnavi şi ramoliți, cei doi reprezentanți ai democrației n'au fost conştienți de poziția lor de zdrobitoare superioritate: deşi aveau bomba atomică, şi finanțaseră şi înarmaseră pe Stalin, care altfel ar fi fost pulverizat de Hitler, cei doi democrați infirmi au cedat dictatorului Stalin jumătate din Europa tradițional democrată şi filooccidentală. Pe scurt, Roosevelt şi Churchill şi-au omorît soldații pentru a obține o victorie contra unei dictaturi, în totalul profit al unei dictaturi şi mai rele: comunismul brutal, incult, agresiv, violent, criminal, o dictatură care îndată i-a răsplătit cu distrugerea colonialismului, a bunei stări, a prestigiului anglo-american, pe ale cărui ruine şi-a construit imperiul...

Comunismul combate în numele adevărului cu minciuna, reclamă justiția socială făcând injustiție, cere ordine provocând dezordine, în locul libertății pe care ipocrit o promite oferă robia, subscrie contracte şi tratate pe care nu le respectă niciodată. In numele destinderii, Rusia comunistă a reuşit să adoarmă vigilența americană; în numele democrației a întărit cu metode dictatoriale partidele comuniste europene; în numele dezarmării s'a înarmat până'n dinți, depăşind America în unele sectoare; în numele păcii şi al neintervenției în treburile interne ale altor țări, a înarmat şi asmuțit pe arabi la război cu israeliții, pe vietnamezii de nord contra celor din sud, pe cambogiani la fel; a determinat conflicte în Mediterană, a manevrat în Portugalia pentru instaurarea comunismului militar, a slăbit sistemul defensiv occidental, întărind simțitor pe ale pactului dela Varşovia. America a dormit, s'a lăsat înşelată de abile manevre ruse. Ce e de făcut?

Europa are mijloacele şi trebue să se salveze singură. Unele popoare reacționează deja. Germania, țintuită de Brandt în "Ostpolitik", începe să părăsească această poziție. Alegerile din 1976 vor aduce aproape sigur la putere partidul anticomunist al lui Strauss. Franța procedează rapid la decomunistizarea armatei şi vieții publice; recent a luat legătură cu Spania, pentru a cărei cucerire s'a mobilizat tot comunismul european. Legătura dintre America, Germania, Franța şi Anglia e periodică. Numai Italia e izolată...

* Francisco Da Silva, episcop de Braganza (Portugalia), discurs la 10 August:
Suntem aici, pentrucă nu vrem să continuăm a permite ca alții să vorbească şi acționeze în numele nostru. Suntem aici pentru a arăta public şi fără echivoc ce dorim şi ce refuzăm. Noi refuzăm să se continue o situație dusă la paroxism, când poporul, pentru a-şi face respectată voința liber exprimată, se va vedea obligat să recurgă la violență şi să se angajeze în război civil. Noi refuzăm să fim taxați de infantili, ingenui, imbecili sau ignoranți. Refuzăm un sistem în care Biserica nu-i liberă să-şi predice doctrina. Refuzăm atmosfera de imoralitate publică şi corupere a moravurilor, introducerea drogurilor, permanenta degradare a valorilor morale. Refuzăm o nefastă luptă dintre o parte a cetățenilor contra celorlalți, denumită luptă de clasă. Noi refuzăm exploatarea omului de către om, dar vrem încă şi mai puțin exploatarea omului de către Statul totalitar spre care vrea să ne conducă un grup minoritar la ordinele străinului. Refuzăm o societate în care mijloacele de informare sunt manipulate de Stat sau de un partid şi devin mijloace de spălarea creerului cetățenilor, falsifică adevărul încurajând minciuna, delațiunea, difamarea, calomnia. Noi refuzăm ca Biserica noastră să fie închisă în sacristie. Dacă suntem aici, e pentrucă, față de atâtea nelegiuiri, am încercat să asumăm colectiv răspunderile noastre. (L'Homme nouveau)

* Ion Cârjă, în "Canalul morții", New York, 1974:
Constantin Herțan pândise toată noaptea într'un colț obscur de lângă baraca unde se distribuiau pachetele. Se ştia că unele alimente se aruncau, dar nu se ştia unde. Ochii înfometatului elev erau pe brigadierii cari urmau să arunce acele alimente, dacă ar fi fost cazul. Ca aproape mereu, şi în acea seară au fost aflate alimente necorespunzătoare. Câțiva brigadieri, după ce oamenii au părăsit punctul de distribuire şi peste lagăr se lăsase liniştea de moarte... au luat tot ceea ce fusese aflat alterat şi dus la unul dintre closetele mai noi, spre centrul lagărului, lângă bucătărie, unde au fost aruncate în cloacă. Constantin Herțan a pândit

până ce brigadierii s'au retras la barăcile lor şi apoi,în cea mai mare taină, bietul băiat s'a apropiat de closetul respectiv,a desprins cu atenţie o scândură din spate şi a intrat în groapa cu excremente,de unde a ales o raţă friptă,intrată în putrefacţie,şi de acum,desigur,îmbibată şi de sucul scârbos al cloacei în care fusese asvârlită.Infometatul adolescent s'a retras uşor spre ieşire,unde, însă,a fost surprins de un gardian de serviciu... Raţa i-a fost smulsă din mâinile tremurânde ale copilului înnebunit de foame,şi imediat acesta a fost trecut la carceră.Se pare că Herţan nu apucase să se înfrupte din poftita raţă,după care coborîse în murdăria pestilenţială întocmai ca o hienă din deşert...

La Peninsula am fost pur şi simplu supuşi unui regim de exterminare fizică.. Ni se aduceau morcovi furajeri din Bulgaria,mari cât nişte fildeşi de elefant şi umflaţi ca sfecla.Aceştia ni se fierbeau în apă,şi aceasta a constituit hrana noastră pe câteva luni.In jurul bucătăriei şi beciurilor se instalaseră echipe mixte de miliţieni şi brigadieri pentru supraveghere,ca nu cumva cineva dintre deţinuţi să îndrăznească să se apropie cu intenţia de a-şi însuşi o ceapă,un cartof,un os aruncat pe gunoiul din spatele barăcilor.Intr'o zi au fost scoşi în faţa întregului dispozitiv doi colonei,un preot şi patru foşti funcţionari de Stat,având atârnată de gât câte o tăbliţă infamantă: "Mă numesc cutare,am avut profesiunea cutare,am furat din pachetul lui cutare" sau "am furat oase dela bucătărie şi le-am ros în groapa de gunoi".Colonelul,care a fost surprins rozând oase,în realitate le aflase pe gunoi,nu le furase...

La Midia,oamenii au fost supuşi la unul dintre cele mai inimaginabile regimuri de înfometare.Am mâncat câini şi pisici,îmi spunea un prieten,care a pătimit doi ani întregi la Capul Midia.Mâncam orice ni se părea comestibil: muşchi de pe pietre,alge marine,iarbă şi buruieni dacă ajungeam la ele.Pe unde treceam noi,nu mai rămânea nicio plantă,mai rău decât după pârjol.Au fost câteva cazuri când am văzut şi auzit că unii oameni au mâncat pământ,bănuind că în el s'ar afla ceva grăsimi... Toţi câinii cari veniseră în lagăr au fost mâncaţi de noi, cum şi puţinele pisici care se pripăşiseră în lagăr şi se înmulţiseră.Nu-mi este jenă să-ţi spun că ne uitam cu mare interes după şoareci şi şobolani...

* <u>Amédée Thierry</u>,în Histoire d'Attila et de ses successeurs,Paris,1872:

Anul 615 -domnea Heraclie- fusese marcat de Perşi şi de Evrei ca ultimul an al creştinilor pe toată suprafaţa Palestinei.In adevăr,pe la sfârşitul lui Mai, o armată formidabilă,comandată de Rumizan,poreclit Şaharbarz,adică <u>mistreţul regal</u>,general abil,dar crud,şi aliatul regelui Cosroe,năvăli în Galilea şi parcurse ambele maluri ale Iordanului,dela izvor până la vărsare,lăsând peste tot ruine. O numeroasă populaţie creştină se îngrămădea în aceste locuri,sfinţite prin predicarea Evangheliei.Mistreţul regal o trată cum tratau odinioară generalii lui Salmanasar şi Nabucodonosor poporul lui Israel.După jefuirea şi aprinderea caselor,locuitorii,înlănţuiţi unii de alţii,erau târîţi în robie,pentru a merge să colonizeze,sub biciul Perşilor,mlaştinile Eufratului sau Tigrului.Negustori evrei,încărcaţi cu pungi pline de aur,mergeau în grup în urma armatei,răscumpărând cât puteau mai mulţi dintre creştini,nu pentru a-i salva,ci pentru a-i gâtuì ei înşişi,iar preferinţa lor era pentru persoanele cu importanţă,magistraţi ai oraşelor,femei frumoase şi bogate,călugăriţe,preoţi.Banii pe care-i plăteau soldaţilor persani pentru a avea creştini de mutilat proveneau din cotizaţiile strânse dela toţi evreii,în proporţie cu averea fiecăruia,în scopul acestei opere abominabile pe care ei o credeau meritorie în faţa lui Dumnezeu.Istoria afirmă că pieriră astfel 90.000 de creştini sub cuţitul acestor fanatici.Nu mai puţin feroci decât Evreii,magii armatei lui Şaharbarz le dădeau ajutor şi împingeau la exterminarea celor pe care,în blasfemia lor,îi chemau <u>adoratori ai lemnului</u>...

* <u>FRP</u>,Londra, <u>Cum se poate obţine un paşaport în România de azi</u>:

In primul rând trebuie să te adresezi directorului din întreprindere ca să obţii o aprobare precum că este de acord să pleci în străinătate.Propunerea se supune unui comitet "al oamenilor muncii".Urmează redactarea formularului,care trebue semnat de şefii tăi ierarhici,de şeful serviciului planificare,muncă şi salarii,şeful serviciului personal şi preşedintele sindicatului.Urmează apoi un alt formular precum că nu eşti în posesia secretelor de stat şi nu lucrezi cu astfel de documente.După ce ai obţinut toate semnăturile,directorul se consultă cu ofiţerul de securitate,să vadă dacă ţi le poate înmână pentru a le depune la miliţie.Dar abia acum începe greul.La miliţie eşti primit cu răceală.Ti se face

un interogatoriu amănunţit: de ce vrei să călătoreşti? nu e mai bine să-ţi cunoşti mai întâi patria ta? ai mai fost în streinătate? ce vrei în Occident şi de ce ai ales ţara respectivă? Cu greu ţi se eliberează un alt teanc de hârtii. Plăteşti la CEC 25 de lei,dar formularele ţi le primeşte numai dacă mai aduci următoarele acte: chitanţă dela spaţiul locativ că nu eşti dator; actele primite dela întreprindere; confirmare dela secţia financiară că eşti la curent cu toate impozitele; adeverinţă că nu eşti implicat în vreun proces.Un alt ofiţer dela paşapoarte îţi verifică aceste acte.Te trimite apoi cu ele la ONT(Oficiul Naţional de Turism) să arăţi că ai cerere depusă şi să obţii adeverinţă că ţi se asigură valută.După mai multe încercări,ajungi la director.Dacă nu ai "pilele" necesare,îţi poate răspunde că nu are valută,şi în acest caz se dărâmă totul.Dar dacă ai avut noroc,cu chitanţa de valută miliţia îţi primeşte actele,avertizându-te că termenul de rezolvare e de 60 de zile.

Prima viză o pune sectoristul dela miliţie.El se informează ce fel de om eşti dela vecini,dela deputatul de cartier sau şeful de stradă,dela cel care deţine cartea de imobil,dela secretarul de partid al cartierului.Toţi ştiu că vrei să călătoreşti.Te supraveghează,te vizitează acasă să vadă dacă e ceva suspect,dacă nu vinzi ceva din casă.Peste o săptămână,sectoristul de miliţie dă rezoluţia; dacă e favorabilă,nu uită să spună că ţi-a făcut un favor,care merită recompensă.Actele ajung astfel la securitate,care între timp a luat legătură cu toţi informatorii.Ele trec în continuare prin toate secţiile: economică,serviciul special de anchete,valută,apoi la comandantul adjunct care se ocupă de paşapoarte.Dacă eşti norocos,actele sunt semnate.Se mai cere o informaţie: dacă eşti membru de partid.E bine ca înainte de a cere paşaport să nu lipseşti dela şedinţe şi muncă voluntară.Dosarul trece acum la inspectoratul judeţean de securitate.Aici,tovarăşii ştiu deja tot: cu cine corespondezi,ce telefoane primeşti din străinătate,ce pregătiri ai făcut,ce ai vorbit între timp în casă.Urmează o ultimă comisie: cea care are rolul de a-ţi acorda viza.Dacă ai reuşit,primeşti paşaportul.Tremuri în continuare până treci graniţa.Eşti cu adevărat norocos dacă poţi pleca cu soţia.Soseşti,în sfârşit,în lumea liberă,după ce o armată de indivizi au dispus de libertatea ta!

* Yuri Brokhin,în New York Times,12 Septembrie:

Azi economia socialistă seamănă cu un ocean în care toţi cată peştele de aur.Muncitorul unei fabrici de televizoare fură o valvolă pe zi; şefii de birou, cutii cu piese de schimb; supraveghetorii,televizoare complecte,în timp ce directorul îşi umple buzunarele cu ajutorul actelor false; poliţistul speră în bacşiş,iar şefii cei mari n'au nevoie să fure: ei trăiesc,pur şi simplu,"în afara comunismului",adică pot să ia ce vor şi cât vor... Asasinate şi violenţe se întâmplă şi pe străzile Moscovei,dar le veţi şti numai dacă sunteţi rude cu victimele.Ziarele sovietice n'au timp pentru criminalitatea de-acasă,fiind prea ocupaţi să scrie despre "crescânda criminalitate din Statele Unite"...

TOAMNĂ de Dumitru Bacu

Şi iar au plâns cocori în astă noapte,
ducând în taina lor pe întuneric,
spre-un ţărm învăluit în basm himeric,
dureri răscoapte.

In zori,o frunză s'a lipit de geam
Ca o scrisoare dintr'o lume moartă
Şi-un plop bătrân,sătul de ploi,în poartă
bătu c'un ram.

Sub brazda udă tremură un greer...
Cu vocea tristă,necăjită,stinsă,
îşi ţârâie durerea necuprinsă,
visând la treer...

Apoi în poarta casei,lângă hat,
a rupt o coardă din chitară
şi,blestemând tristeţea de afară,
s'a spânzurat!

Şi iar au plâns cocori în astă seară..
ca'n alte seri din toamnele trecute.
Şi ploaia cântă amintiri pierdute...
E toamnă iară...

&& Anunţându-ne dinamitarea,la 5 August,a ambasadei ceauşiste din Perù, "Grupul Român de Acţiune din Sud-America" ne face cunoscut că îşi asumă toată răspunderea.Publicând faptul,ziarul "El Commercio" arată şi opinia şefului siguranţei din Lima,după care e vorba de un grup anticomunist venit din Chile.

&& Biserica română din Paris a căpătat recent două icoane: a Sf.Nicolae,dăruită de familia Constantin Popovici,şi a Maicii Domnului,dăruită de familia Stolojan-Filipescu - plus un covor dela d-na Sanda Garulli.-

ESTE VIAŢA "SACRĂ"?...

Dragi prieteni,vă rog să ajutaţi micului meu creer şi puţinei culturi ce mi-am făcut în anii mei ca autodidact să rezolve o problemă: de ce se spune aşa de obişnuit că viaţa e sacră? Mie nu mi se pare.

Să începem dela Dumnezeu: El ne-a făcut pe toţi muritori,semn că,la urma urmei,viaţa nu era pentru El lucru sfânt.Şi se pare că în planurile sale,a căror profunzime noi n'o putem atinge,moartea loveşte pe indivizi fără nicio consiraţie pentru poziţia şi valoarea lor.Moare bogatul şi săracul,moare deşteptul şi prostul,moare omul generos şi canalia,moare bătrânul şi moare tânărul.Va fi existând desigur un motiv,dar nu ştiu să-l descoper.Pentru Dumnezeu,toţi suntem condamnaţi la moarte.

Natura? Dar nu există parte a creaţiei care să fie mai creatoare de vieţi şi în acelaş timp mai mare distrugătoare a lor.Fiecare rasă de animale ucide şi devorează pe cele mai puţin tari.Şi cele mai puţin tari se servesc ca de hrană de cele mai slabe,iar în mijlocul atâtei abundenţe de amoruri terene,aeriene şi marine,istoria naturii e o epopee de morţi.

Guvernele? E adevărat că unele din ele au desfiinţat,cel puţin pentru anumite delicte,pedeapsa cu moartea; dar nu există un singur guvern care să nu aibă o armată,carea,natural,e instruită nu în arta de a da şi menţine viaţa,ci în aceea de a o suprima la inamici.Armatele nu învaţă arta de a naşte oameni, ci pe aceea de a-i trimite pe lumea cealaltă.

Biserica,zice şi ea că viaţa e sacră; dar istoria ei e plină de lupte duse contra celor ce nu erau creştini sau cari credeau în Cristos într'un alt mod; şi,cum toată lumea ştie,ea a ars pe Giordano Bruno şi alte mii de eretici.Deci nici viaţa lor nu era sacră.

Găsesc totuşi o excepţie.In statele în care pedeapsa cu moartea e abolită, unica viaţă sacră e aceea a ucigaşului.Un băiat de 18 ani care şi-a omorît tatăl ca să-l moştenească,sau spintecat mama pentrucă i-a pus puţină brânză pe macaroane,e considerat ca sacru şi poate continua să trăiască tutelat într'un spaţiu încălzit iarna şi poate cam prea cald,dar suportabil,vara,cu o hrană în cantitate rezonabilă; şi Doamne fereşte să-i lipsească condimentul obligatoriu,căci jurnalele s'ar ocupa imediat de grava chestiune şi bucătarul ar risca să fie dat afară.Dacă bravul tânăr se bolnăveşte,există în închisoare un medic gata să-l îngrijească.Iar farmacia temniţei e înzestrată cu tot necesarul pentru orice boală.Bravul băiat poate dura fără riscuri până la cel puţin 90 de ani,să citească toate romanele din lume ca să se sustragă plictiselii,sau să înveţe a face cutii de carton.Şi Doamne fereşte dacă l-ar lăsa să se apropie de vreun cuţit,de vreo sticlă sau de altă sculă care i-ar putea servi să-şi ridice viaţa. El aparţine singurei categorii exclusă dela pericolele comune ale morţii.Acele state au declarat,în adevăr,că viaţa e sacră,dar numai pentru asasini.

Scuzaţi,dragi prieteni,dacă raţionez rău,şi daţi-mi voi vreo explicaţie care să justifice citarea continuă,elogioasă,uzată în predici şi articole,până şi în acelea ale unor sceptici ca scumpul meu prieten Montanelli,care spune că viaţa tuturor trebue scutită de condamnarea la moarte.In aşteptarea a multe,dar le sper scurte,scrisori,eu,biet ignorant,vă salut afectuos.

Giuseppe Prezzolini("Borghese")

&& "Tribuna României"primeşte,şi ea,scrisori entuziaste.Scrie unul,din USA: "Am citit că a apărut o carte de Zaharia Stancu 'Ce mult te-am iubit' şi tare aş vrea s'o am.Vă rog să mi-o trimiteţi şi mie,că sunt la pensie acum,am timp" de pierdut...

&& Tovarăşul Vlaicu Bârnă face,în aceeaşi publicaţie,"elogiul cititorului român": e vorba,desigur,de elogierea refugiatului,care,înainte de a o arunca la coş,şi-aruncă pe ea ochii,să vadă pozele falsului huzur...

&& Citim în "Bire",monitorul democraţiei de exil,o listă de "români naturalizaţi francezi": Here Silvia,Herer Noa,Herer Fruchter Malvina,Schiebel François, Schwarz Lazăr,Soicher Marian,Pauker: toţi români... ca directorul publicaţiei!..

&& Tot mai slab se face duelul dintre comuniştii dela Bucureşti şi politicienii din exil,fiecare revendicând,odată cu meritele exclusive pentru 23 August, paternitatea dezastrului din România.Ca să-i împăcăm,noi am atribui "partidelor istorice" toate meritele în pregătirea lui 23 August,iar bandei Gheorghiu-Pauker-Ceauşescu pe cele de după...

DORURI ŞI NECAZURI

E.- Germania: Sunt refugiat recent din România.Aş dori să-mi trimiteţi câteva exemplare din Vatra,costul abonamentului şi modul de plată; deasemenea pentru soţia mea o biblie în limba română.

P.- România: Am fost în sat printre ai noştri cei vii şi printre mormintele alor noştri,care au plecat pe drumul fără întoarcere.Pentru mine e tare trist acum în sat,pentru că prea puţini sunt cei mai vârstnici,cu care mai schimb câte o vorbă despre tinereţea noastră.A venit toamna şi la noi,dar nu se mai aud sfârleze.Se pare că nu mai are nici cine să le pună,dar nu mai au nici ce să păzească,căci viile,bătrânele noastre vii,au fost scoase... In urma inundaţiei recoltă nu prea e.Piersicile se uscau în pom,nucile se înnegreau şi cădeau jos,merele putrezeau,roşiile la fel.In primăvară ţi-era mai mare dragul să te uiţi la pomi,de mulţimea florilor.

R.- Italia: Mă gândesc să scriu totul,dela intrarea ruşilor în România,cu zişii consilieri cari vorbeau perfect româneşte şi aveau programele amănunţite de cum trebue să jefuiască.Cred că tot ei alimentau svonul că vor veni anglo-americanii foarte curând,aşa fel ca oamenii să nu aibă frică să spună tot ce au pe inimă,ca să poată să-i înlăturueze,ori în închisori ori în pământ; aşa a ajuns şi fratele meu să facă cinci ani de muncă forţată la canal.Au ridicat pe toţi golanii contra celor înstăriţi şi culţi; au pus prefecţi,primari şi chiar miniştri derbedei şi incapabili,ca să poată stoarce neamul românesc de toate bunurile.Când am fost eu în 1968 îmi spunea un văr al meu,funcţionar în Banca Naţională,că în Bancă nu se mai găseşte un gram de aur.Două conducte de petrol trimeteau în Rusia zi şi noapte petrolul: una ducea la Marea Neagră iar alta în Basarabia.Se spune că neavând unde pune petrolul îl vărsau în puţurile lor de petrol.Aveau pe urmă Sovromurile şi alte mijloace de stors ţara...

M.- Germania: Am citit în Vatra şi nu-mi vine să cred despre moartea lui Mircea Popescu.Scriu ca să capăt o confirmare,cu toate că-mi dau seama de caraghioslâcul întrebării mele.Şi totuşi... pierderea este mult prea mare pentru publicistica exilului,încât să nu mi se ierte întrebarea.Ştiu că avusese acum 10 ani un infarct miocardic,dar după asta părea foarte bine restabilit.

P.- Franţa: Am citit cu consternaţie,în ultimul număr,de decesul lui Mircea Popescu dela Roma.Imi pare evident că ai strecurat ştirea în ultima clipă... E de necrezut,căci era sănătos tun şi'n plină vigoare,când l-am zărit ultima oară, la biserica din Paris,cu ocazia unor conferinţe academice.

Anexez şi-o ilustrată,demonstrând felul cum respectă libertatea religioasă cei ce-au iscălit,recent,acordurile dela Helsinki! Inarmaţi cu textele respective,plus textul constituţiei ruseşti,trei avocaţi francezi s'au dus astă vară,sub pretext de"turism",la Moscova şi,odată acolo,au început să hărţuiască autorităţile sovietice spre a obţine liberarea "clienţilor"lor,adică: matematicianul Pliovtch,scriitorul Bukovski şi pastorul Vins.Ruşilor nu le venea să creadă ochilor! Francezii le-au acordat un termen ca să repare injustiţia şi au promis că se vor întoarce după două-trei luni,dacă nu liberează prizonierii.Esenţial e că se trece dela apărare la atac.Nişte avocaţi de inimă,de tipul celor ce-au apărat pe eroii dela Berna,ar putea să se ducă la Bucureşti şi să ceară,pe aceeaşi bază juridică,liberarea tuturor deţinuţilor politici şi religioşi,hărţuind public pe reserişti.Aşa s'ar trezi poate şi cei ce fac pe guvernanţii unei ţări...

F.- Italia: Obligaţiile profesionale m'au izolat de restul lumii atât de mult încât despre stingerea din viaţa pământească a iubitului Mircea Popescu am aflat din Vatra! Lovitură grea nu numai pentru familia lui,dar şi pentru toţi românii. Nu mă pot împăca cu această crudă realitate.Il văd mereu,veşnic binevoitor şi săritor,plin de avânt şi lipsit de vanitate,bine pregătit şi activ; suflet nobil al culturii româneşti,pe care a afirmat-o nu numai prin Societatea Academică, dar şi prin toate acţiunile lui zilnice.Sperăm să ne revedem mai curând la Roma, să închinăm din produsele proprii câte un păhărel în memoria lui,căci legile naturii nu le putem schimba.

S.- Germania: Din cauza grevelor din Italia,dela Milano a trebuit să iau avionul şi aşa abia am apucat înmormântarea lui Mircea.Au slujit episcopul Cristea şi monseniorul Tăutu.In afară de familie,au mai asistat profesorii Manzone,Caragaţă,Onciulescu,Sporea,inginerul Giotta cu soţia,Nina Batalli,Yvonne Rossignon, Horia Roman,Bujin cu soţia,pictoriţa Cottescu,Veturia Adamiu.Lume a fost destulă, dar eu cunosc foarte puţină în capitala Italiei.

S.- Argentina: Dar să-ţi dau o ştire tristă: a murit Mile Lefter. Culmea este că alaltăieri i-a telefonat Eugen Lozovan Profesorului dându-i de veste că a murit Mircea Popescu. Vestea asta ne-a întristat foarte mult. Ştiam că a suferit câteva infarcturi, dar credeam că va rezista. Era un element de mare valoare. Ai pierdut nu numai un colaborator ales, dar şi fidel. Ce păcat! Numai când dispar oameni de valoare ne dăm seama de imensitatea golului lăsat în exil, gol care nu se umple şi pe unde se infiltrează agentul satanic sau coada de topor. Acolo la Roma Mircea Popescu strălucea prin inteligenţa şi pregătirea lui ca un far. Toţi cari l-au întâlnit, mai cu seamă cei care fugeau din ţară, au găsit la el îndemn şi ajutor frăţesc. Casa lui era deschisă. Erau primiţi toţi cu dragoste frăţească. Ce păcat! Cât ai să-i duci lipsa! Mile Lefter a murit tot de inimă. S'a stins la 28 Iulie, Luni. L-a găsit Arnăutu şi cu un vecin luni dimineaţa mort. El locuia în casa lui Ghiţă Dragomir, în Villa Calzada. A fost înmormântat în cimitirul din acea localitate, unde Dragomir are o criptă.

Unii compară cazul episcopului Valerian cu al păr. Boldeanu. Fondul e acelaş, dar în USA s'au pus în mişcare înseşi organele ministerului de justiţie. Işi dau seama că procesul e dificil, dar dacă judecătorii or fi evrei, atunci ne putem aştepta la orice. Presiunea iudaică şi reseristă e mare. Se va putea vedea şi verifica acum viabilitatea unei episcopii bine organizate. Cele peste 40 de parohii cu mii de enoriaşi, chiar zeci de mii de Români se vor ridica ca unul ca să-şi apere căpetenia spirituală. Dar să sperăm că americanii îşi vor da seama că lovesc într'o instituţie utilă, eliminându-i şeful. Oricine îşi dă seama că stă la pândă agentul reserist, iuda în sutană, pentru a transforma acest bastion ortodox, românesc şi anticomunist într'o agentură de spionaj în favoarea Moscovei.

A.- Argentina: La înmormântarea părintelui Lefter au luat parte prof. Găzdaru, N. Şeitan, T. Zamani, Arţăreanu, N. Teban, Graziela de Adameşteanu şi alţii. Eu nu m'am liniştit încă după moartea lui. Am pierdut un prieten bun şi mare legionar. Caetele cu notele lui zilnice sunt la mine. Notele lui din 1942 şi până în 1946 sunt zguduitoare. Aştept să mă liniştesc şi să văd ce fac cu ele.

B.- Suedia: Aici, de când s'a ridicat cartelul asupra băuturilor e o nenorocire, pentrucă au fost distruse cel puţin 10 generaţii, în majoritate tineri dedaţi băuturii şi stupefiantelor. Se zice că statul câştigă enorm de pe urma acestor bolnavi fără putinţă de vindecare, prin încasarea taxelor asupra alcoolului, dar dacă faci socoteala cât costă zidirea spitalelor, întreţinerea cu toate accesoriile şi plata medicilor şi personalului, toate aceste cheltueli întrec orice închipuire... Se vorbeşte că Ceauşescu, mergând în Japonia ca să arate japonezilor colosalul progres al industriei româneşti, a dus cu el o bară de oţel călit, lungă de 23 centimetri şi nici mai groasă nici mai subţire ca firul de păr din capul omului. Japonezii au rămas trăsniţi şi cu gurile căscate, dar după vreo lună, voind să arate că au şi ei o leacă de industrie, au înapoiat lui Ceauşescu acel fir metalic, abia vizibil, găurit...

Amiaza'n luna lui Cuptor de M. Calciu

Soarele'n al lui costum
- raze, vâlvătăi - şi-altcum
vântu-i potolit acum,
praful doarme colo'n drum,
stufu'n baltă e molcum,
în văzduh miroase-a fum...

Flori trecute, făr' parfum,
uscăţite ca'n album,
soarta-şi plâng că nu's altcum;
pomi, soldaţi făr' de plotum,
picotesc dealung de drum.

Toropeală şi văpae;
în pridvor, lângă odae,
mama peticeşte-o clae
de cămeşi şi alte strae.
Un sugaci doarme'n copae,
sub umbrar rumeg'o oae...
Cânele viseaz'o droae
de pisoi ascunsă'n pae;
ar goni-o, dar se'ndoae
că o mâţă, sau o droae,
merită de cap bătae
pe aşa o vâlvătae.

&& Un cetăţean sovietic întreabă la radio Erivan: La magazinul nostru a sosit un transport de ceasornice şi de pistoale; dar nu putem să cumpărăm decât ori una, ori alta; ce mă sfătuiţi să iau?

-- Luaţi pistolul, căci cu el vă puteţi oricând procura un ceas...

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. Petre Vălimăreanu -78 Freiburg Erbprinzenstr. 17 A -Germania. Contribuţiile, pe acelaş nume, la Öffentliche Sparkasse, Konto 1264443; sau, în Italia, pe acelaş nume, la C.C. Postale 1/44336 -ROMA.-